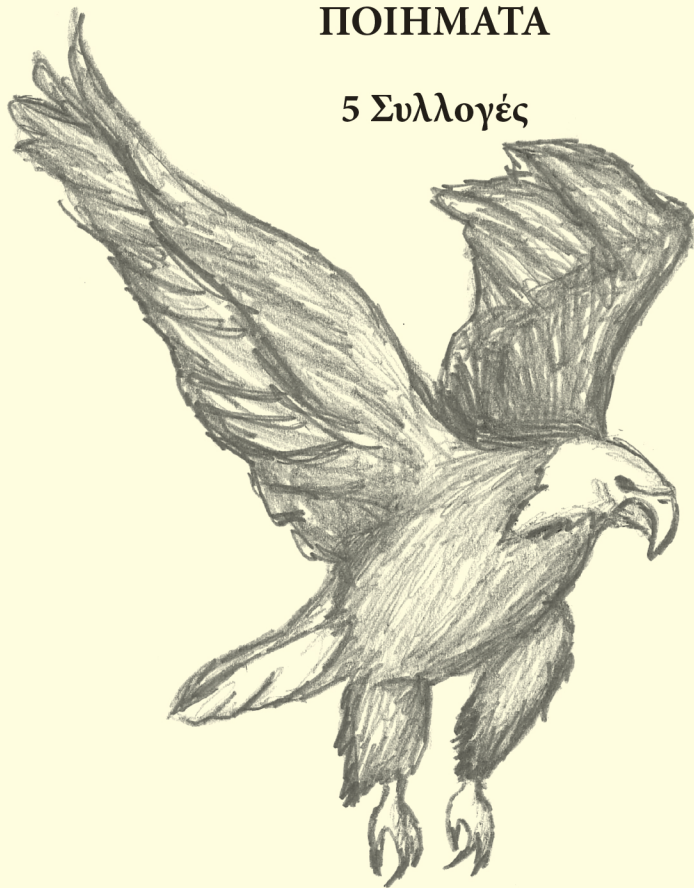

Παναγιώτη Καραγιάννη

Στις στροφές του ανέμου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

5 Συλλογές

ΕΚΔΟΣΗ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ «ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ»
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ - ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ
ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ - ΑΓΙΑ ΝΑΠΑ

Παναγιώτη Καραγιάννη

Στις στροφές του ανέμου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

5 Συλλογές

ΕΚΔΟΣΗ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ «ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ»
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ – ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ
ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ – ΑΓΙΑ ΝΑΠΑ

Συγγραφέας: Παναγιώτης Καραγιάννης

Τίτλος Βιβλίου: Στις στροφές του ανέμου.

Έκδοση Πολιτιστικής Ακαδημίας «Άγιος Επιφάνιος» Ιεράς
Μητροπόλεως Κωνσταντίας – Αμμοχώστου

Έκδοση Α' 2010

© Παναγιώτης Καραγιάννης

ISBN: 978-9963-9877-0-2

Σχέδια εξωφύλλων και Συλλογών: Μαρίνα Καραγιάννη

*Στη σύζυγο μου Γιαννούλα
και τα παιδιά μου Μαρίνα και Αντώνη*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Με χαρά παραδίδουμε στο φιλόμουσο αναγνωστικό κοινό την ποιητική συλλογή του κ. Παναγιώτη Καραγιάννη. Με τον τρόπο αυτό, η Ιερά Μητρόπολη διευρύνει τις πνευματικές της δραστηριότητες για να καλύψει τις ευαίσθητες πτυχές της ζωής του λαού μας, είτε αυτές είναι καθαρά θρησκευτικές και θεολογικές, είτε είναι πολιτιστικές με την ευρύτερη έννοια του όρου.

Θέλω να υπογραμμίσω τη σημασία της ποίησης που πηγάζει από τους απλούς ανθρώπους του λαού. Αυτοί, επειδή ζουν την καθημερινότητα της ζωής και γνωρίζουν από προσωπική εμπειρία τις θλίψεις και τις αγωνίες του έθνους, αλλά και τους μύχιους πόθους του, με την ποίησή τους, γίνονται οι αυθεντικοί ερμηνευτές των συναισθημάτων του. Εξ άλλου οι λαϊκοί ποιητές έχουν την αδιαμφισβήτητη δυνατότητα να μετατρέπουν τον πόνο και τη θλίψη, τη λύπη και τη χαρά, τον έρωτα και την αγάπη, το θρησκευτικό συναίσθημα και τη φιλοπατρία σε τραγούδι και σε ποίηση. Γίνονται, έτσι, και δημιουργοί πολιτισμού, ενός πολιτισμού αμιγούς από εξωγενείς επιδράσεις και αλλότρια στοιχεία, αλλά συγχρόνως και φύλακες της λαϊκής παραδόσεως, των ηθών και εθίμων. Άλλωστε, ο Ελληνισμός, από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα, ανέπτυξε σε αξιοθαύμαστο βαθμό τη λαϊκή ποίηση, παραδίδοντας δημιουργήματα πολιτισμού στην ανθρωπότητα ολόκληρη, όπως η Οδύσσεια και η Ιλιάδα του Ομήρου. Οι λαϊκοί μας ποιητές, εξ άλλου, πολλές φορές ακολουθούν το Ομηρικό ποιητικό μέτρο.

Με το σκεπτικό αυτό, η Πολιτιστική Ακαδημία «Άγιος Επιφάνιος» της Ιεράς Μητροπόλεως Κωνσταντίας – Αμμοχώστου εκδίδει την Ποιητική Συλλογή του κ. Παναγιώτη Καραγιάννη. Ένεκα της προσφυγικής του ιδιότητος μπόρεσε να καταθέσει τις εμπειρίες

και τα βαθιά και πικρά συναισθήματα, που κάθε Κύπριος πρόσφυγας βιώνει καθημερινά, από την ημέρα του εκτοπισμού και δεν θα παύσει να τα βιώνει μέχρι τη δικαίωση και την επιστροφή στις πατρογονικές του εστίες.

Συγχαίρουμε τον ποιητή για το πηγαίο του τάλαντο, την πλούσια και ενδιαφέρουσα θεματολογία του, την ευγενή διατύπωση στο στίχο του και του ευχόμαστε να συνεχίσει την πνευματική του δημιουργία.

**+ Ο Μητροπολίτης Κωνσταντίας – Αμμοχώστου
Βασίλειος**

**Ιερά Μητρόπολη
Κωνσταντίας – Αμμοχώστου
19 Ιουνίου 2010**

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΜΟΥ

Από την Αμμόχωστο παίρνουμε το δρόμο βορειοανατολικά προς το Μπογάζι. Λίγο πριν, κοντά στη Χάραυτη, παίρνουμε αριστερά τη στροφή προς το Τρίκωμο και από εκεί όλο δυτικά σε δύο τρία χιλιόμετρα φτάνουμε στο χωριό Σύγκραση.

Μια πινακίδα στο δρόμο έξω από τη Σύγκραση μας δείχνει έναν άλλο δρόμο, προς τα βόρεια, που γράφει Άγιος Ιάκωβος – Μάνδρες.

Εκεί γεννήθηκα, στις Μάνδρες Αμμοχώστου, ένα χωριό στην πλαγιά του Πενταδάκτυλου, στις 7 του Δεκέμβρη τη χρονιά του 1949.

Όμορφος τόπος με λιόδεντρα και χαρουπιές, με αμυγδαλιές και λίγα αμπέλια, με λίγα νερά και περιβόλια και με ένα πευκοδάσος να το περιβάλλει από παντού.

Οι κάτοικοί του είναι γεωργοί, κτηνοτρόφοι και εργάτες. Ο πατέρας μου ήταν σιδηρουργός. Έφτιαχνε στο αμόνι του τα γεωργικά εργαλεία για τους συγχωριανούς και τους κατοίκους των περιχώρων.

Έμαθα τα πρώτα μου γράμματα στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού. Ύστερα πήγα κοντά στον θείο μου το Φοίβο Καραγιάννη για να μάθω την Τέχνη του ράπτη. Μαθήτευσα και στην Αμμόχωστο και στο Τρίκωμο σε μερικούς άλλους μαστόρους. Το 1972 άνοιξα στο χωριό το δικό μου ραφείο, μέχρι που οι Τούρκοι μας ξερίζωσαν από τον τόπο μας.

Το Μάιο του 1975 βρέθηκα στην Αθήνα μαζί με τον αδελφό μου Βασίλειο, σήμερα Μητροπολίτη Κωνσταντίας και Αμμοχώστου, που έκανε τις σπουδές του στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Παρακολούθησα σε σχολές μαθήματα για να βελτιώσω τις γνώσεις μου στη δουλειά μου, ενώ ταυτόχρονα εργαζόμουν σε κάποιους Οίκους Ραπτικής έχοντας πάντα την ελπίδα του

γυρισμού στον τόπο μου, στο χωριό μου, με περισσότερες γνώσεις για το επάγγελμά μου.

Εκεί στην Αθήνα, μακριά από τον τόπο μου με τη νοσταλγία να με γεμίζει, με τον πόνο της προσφυγιάς και της πονεμένης πατρίδας, με την άσχημη εμπειρία της αιχμαλωσίας μου από τους Τούρκους, το χαμό αγαπημένων προσώπων και με πολλά γιατί να βασανίζουν το μυαλό και την καρδιά άρχισα να γράφω τα πρώτα μου ποιήματα. Για την πονεμένη πατρίδα, για την προσφυγιά, για τους αγνοούμενους, γι' αυτούς που έπεσαν στις μάχες, μα πιο πολύ για το γιατί της προδοσίας και της αδιαφορίας των δυνατών της γης να αποδώσουν δικαιοσύνη.

Έτσι μέσα από το γράψιμό μου ξεπήδησε ένα έργο, μια συλλογή, που την ονόμασα «Η αρπαγή της Αφροδίτης» ή «Μονόλεπτος σιγή». Μονόλεπτος σιγή γι' αυτούς που χάθηκαν στις μάχες ή αγνοούνται και «Αρπαγή της Αφροδίτης» για την πατρίδα που μας κλέψανε.

Προχωρώντας στη ζωή, στα χρόνια που ακολούθησαν, συνέχισα να γράφω για τη σκλαβωμένη πατρίδα, για τη ζωή μέσα από τα βιώματά μου, γι' αυτά που μας δίνει και γι' αυτά που μας παίρνει ή που δεν μας δίνει.

Μέσα από αυτό το υλικό ταίριαξα ακόμα μερικές συλλογές όπως είναι: «Στα φτέρη, στες ποταμοσιές», «Βρέχει στην Αμμόχωστο» «Μελτέμια», «Γκρίζα και λευκά».

Η συλλογή μου «βρέχει στην Αμμόχωστο» μπορεί να θεωρηθεί σαν συνέχεια της πρώτης συλλογής, «Αρπαγή της Αφροδίτης», όμως, επειδή γράφτηκε αργότερα της έδωσα άλλο τίτλο χρησιμοποιώντας τον τίτλο του ομώνυμου ποιήματος μου που περιλαμβάνεται σ' αυτή.

Η συλλογή μου «Στα φτέρη στες ποταμοσιές», γραμμένη στην κυπριακή διάλεκτο, μιλά και αυτή για το δράμα της χαμένης, της σκλαβωμένης πατρίδας, το δράμα της, που είναι και δράμα του καθ' ενός μας.

Τα φτέρη και οι ποταμοσιές είναι οι τόποι που περιπλανιέται ο νους του καθ' ενός μας όταν τον κυριεύει η νοσταλγία γι' αυτά που έχασε, γι' αυτά που του στέρησε η ζωή, για τα όμορφα για τα μικρά και τα μεγάλα. Το «φτέρος», όπως λέγαμε στο χωριό μου, είναι η ακροποταμιά, η άκρη ενός γκρεμού.

Εκεί κοντά στο σπίτι μου το πατρικό ήταν μια ρεματιά, ένας ποταμός όπως τον λέγαμε. Στην άκρη του, στο «φτέρος», ήταν μια μεγάλη σχινιά και στην πλαγιά μερικά πεύκα. Σ' αυτή τη σχινιά κατάφευγα για να προστατευτώ από τον παγωμένο αέρα του χειμώνα, όταν μας έστελνε η μάνα μας να βοσκήσουμε τις δυο τρεις κατσίκες που είχαμε ή για να κρυφτώ και να κλάψω όταν με τιμωρούσε για κάτι που δεν έκανα σωστά ή και που αμέλησα να κάνω.

Τα φτέρη και οι ποταμοσιές μα και οι ψηλές κορφές είναι για μένα ένας τόπος υπαρκτός μα και νοητός. Είναι ένας τόπος που πατούν οι Ακρίτες περιμένοντας «την άνοιξη που θα' ρθει», «που θα την φέρνουν τα πουλιά, που θα την φέρνει ο αέρας».

Το Β' μέρος της συλλογής μου «στα φτέρη στες ποταμοσιές» μπορούσε να συνταιριάζει με τη συλλογή μου «Μελτέμια», όμως την διαχώρισα λόγω της γλώσσας γραφής, η μια στην κυπριακή διάλεκτο η άλλη στην πανελλήνια δημοτική.

Μελτέμια ή Ετήσιες, όπως διαβάζω στην Εγκυκλοπαίδεια, είναι οι άνεμοι που φυσούν τα καλοκαίρια στο Αιγαίο πέλαγος.

Τα «Μελτέμια Γκρίζα και Λευκά» είναι και αυτά κομμάτια από τις αγωνίες και τα βιώματα της συνολικής ως τώρα ύπαρξής μου μέσα στον κόσμο.

Του καθ' ενός ο κόσμος του, κρύβει στο μέσα του ένα μελτέμι.

Πώς να κοπάσω μέσα μου
το φύσημα του ανέμου;
Πώς να μερέψω του καημού
το καρδιοκτύπι, Θέ μου;

Πώς να νικήσω τον καιρό,
τον ήλιο να μη δύσει;

Πώς να κρατήσω τ' όνειρο
μη φύγει και μ' αφήσει;

Της θάλασσας τα κύματα
ζηλεύω που ημερεύουν
μα της δικής μου της καρδιάς
όλο στεριά γυρεύουν.

Οι δάσκαλοι μου στη ζωή ήταν και είναι ακόμη τα βιβλία που διάβασα. Είναι μυθιστορήματα, συλλογές ελλήνων και κυπρίων ποιητών, η ελληνική μυθολογία, οι θρύλοι και οι παραδόσεις μας, η ιστορία και πολλά άλλα, όπως είναι το δημοτικό τραγούδι και οι λεβέντικοι ελληνικοί χοροί που συνεπαίρνουν στο άκουσμα της μουσικής και στη θέα τους.

Αυτές είναι οι πηγές που πήρα και παίρνω γνώσεις για να γράφω, όταν κάποιου κρυφού ανέμου φύσημα μου φανερώσει λέξεις και εικόνες έξω από τον ψηλαφητό κόσμο.

Η ποίηση, κατά πολλούς, είναι φανέρωμα, είναι νοσταλγία, χαρά και πόνος, μα είναι και μοναξιά. «Η ποίηση είναι η πιο σκληρή μοναξιά», όπως γράφει κάποιος ποιητής.

Η ποίηση είναι ένα μελέμι που ξεσηκώνει το μέσα σου κόσμο. Μια μπόρα που έρχεται ξαφνικά, φεύγει και ξανάρχεται, έτσι απρόσμενα. Έτσι όπως τον έρωτα, ξαφνικά και απρόσμενα.

Εμένα με γέννησε η νοσταλγία και με ανάθρεψαν όλα τ' άλλα. Μέχρι να αποχαιρετήσω τη ζωή θα ξεπληρώνω το χρέος μου γράφοντας για της ζωής μου το ταξίδι. Γι' αυτά που βλέπω γύρω μου, γι' αυτά που νιώθω και αφουγκράζομαι, γι' αυτά που με συγκινούν, γι' αυτά που με λυπούν ή μου δίνουν τη χαρά.

Ελπίζω πως πριν τελειώσει της ζωής μου το ταξίδι θα αξιωθώ να γράψω και για την επιστροφή μου στην Ιθάκη, τις Μάνδρες Αμμοχώστου. Για τη λευτεριά της πατρίδας μας.

Παναγιώτης Καραγιάννης

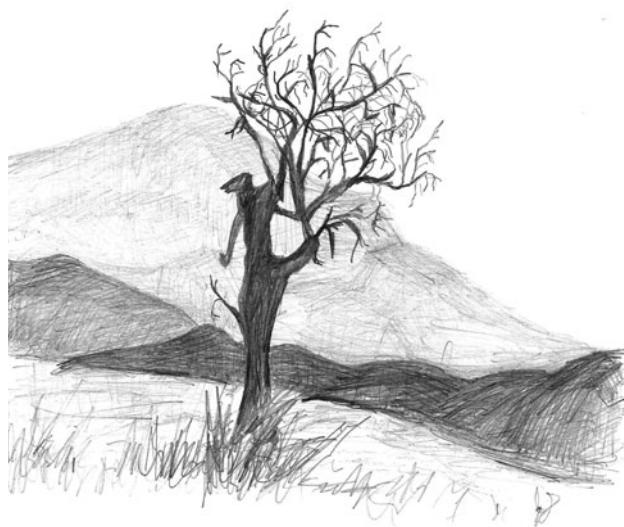
Ευχαριστίες

Ευχαριστίες οφείλω

Στην Πολιτιστική Ακαδημία «Άγιος Επιφάνιος» της Ιεράς Μητροπόλεως Κωνσταντίας Αμμοχώστου για την παρούσα έκδοση των Ποιητικών μου Συλλογών και στον κύριο Παναγιώτη Παπαγεωργίου για τη διόρθωση και επιμέλεια των ποιημάτων μου.

Συλλογή Α΄

Η αρπαγή της Αφροδίτης (Η Μονόλεπτος σιγή) Ποιητικό χρονικό

Ελευθερία Παντάνασσα
θεά των σκλαβωμένων,
μητέρα των αλύτρωτων,
κρασί των προδομένων.

Πατρίδα μου σε σταύρωσαν,
πατρίδα μου σε μάτωσαν,
πατρίδα μου σε κάψαν
μα κάμε κουράγιο και θα 'ρθει
η λευτεριά και πάλι
και στ' άγια σου τα χώματα
θα ξαναρθούμε πάλι.

Μέρες του Ιούλη Α΄

Τες μέρες εκείνες εκάλεσαν συμβούλιο
οι θιασώτες του Ιούδα
ένεκα που είχαν στενέψει γι' αυτούς
τα περιθώρια
και δεν τους έπαιρνε άλλο ο χρόνος
για να εκτιμήσουν το ανεκτίμητο.
Και πήραν την απόφασή τους:
Τριάντα αργύρια!
Τριάντα αργύρια, τόσο σε τίμησαν
πατρίδα μου
οι μικρόψυχοι μισθοφόροι, οι νέοι εφιάλτες.
Τριάντα αργύρια.
Τόσο τίμησαν πατρίδα μου την ελευθερία σου:
Τριάντα αργύρια
Τόσο τίμησαν πατρίδα μου,
τους πόθους και τες ελπίδες σου.
Τριάντα αργύρια.
Τόσο αποτίμησαν την Αφροδίτη,
την Κύπρο ..., του νότου την Ελλάδα.

Μέρες του Ιούλη Β΄

Καλοκαίρι και Ιούλιε μήνα
σημάδεψες της πατρίδας μας τη μοίρα
και τη δική μας. Γιατί;

Γιατί έτσι σκληρά εκτύπησες εμάς
που παλέψαμε χρόνια να φτιάξουμε
μια πατρίδα ντυμένη στις λευτεριάς το χιτώνα;

Δεντράκι μικρό, που σε ποτίσαμε
αίμα και δάκρυ για ν' απλώσεις κλαριά
σε προδώσαν μια μέρα του Ιούλη. Γιατί;

Γιατί του Ιούλη ο ήλιος να κάψει το πέπλο
της πανέμορφης κόρης του, θεάς του Ολύμπου,
και γυμνή και ξυπόλυτη τώρα στους δρόμους να τρέχει;

Παρθενώνες και Ολύμπους αγναντεύαμε χρόνια
μα τώρα μαδήσαν σαν ροδοπέταλα στου βοριά τη μανία
και σβήσαν σαν όνειρο καλοκαιριάτικης νύκτας. Γιατί;

Γιατί των παιδιών σου το αίμα, πατρίδα, προδώθηκε
και απ' τα μηνήματα μέσα ακούγονται κλάματα
και η γης, που το αίμα τους πότισε, συθέμελα τρέμει;

Αίμα πικρό σε ποτίσανε πρώτα οι καρδιές των βλαστών του
απ' τα μαχαίρια που μπήκαν σε καρδιές αδερφών κι ύστερα πάλι
τα βουνά και οι κάμποι με αίμα βαφτήκαν. Τόση δίψα, γιατί;

Γιατί τόσο μαύρο; Πώς χώρεσε στις μικρής μας πατρίδας τα σπίτια
και γιατί, ποιητή και προφήτη, δεν μίλησες και άφησες
τις αράχνες να ζώσουν τις καρδιές και το νου μας;

Της μάνας τα χέρια δεμένα με βαριές αλυσίδες
και εσύ να φωνάζεις «μάνα βοήθεια...»
μα κανείς να μην τρέξει κοντά σου το μαχαίρι ν' αρπάξει, Γιατί;

Γιατί καλοκαίρι και Ιούλιε μήνα
σημάδεψες της πατρίδας μας τη μοίρα
και τη δική μας; Γιατί;

Τσαντήρια και πόνος και μάνες στα μαύρα ντυμένες
και χαμόγελα χίλια οι Φαρισαίοι της γης.
Τόσο ξέπεσμα στις καρδιές των ανθρώπων; Γιατί;

Γιατί; Γιατί; Και πού να βρεις άκρη και το γιατί πού τελειώνει;
Είν' αμέτρητες οι ώρες της πίκρας και οι μέρες του πόνου
σαν του χρόνου η ουρά μεγαλώνει. Ως πότε;

Μέρες του Ιούλη Γ΄

Σήμερα ο ήλιος δε θα βγει
ούτε και το φεγγάρι.
Σήμερα η φύση μαυροντύθηκε
γιατί σκοτώσανε τη θυγατέρα της.
Σήμερα τα τριαντάφυλλα
στο βάζο δε μυρίζουν.
Σήμερα τ' αηδόνια
σώπασαν στις Πλάτρες.
Σήμερα οι μέλισσες
πικρό το μέλι φτιάχνουν.
Σήμερα πικρό ήταν το νερό που ήπιαμε
σαν της Πυθίας το νερό,
για να μαντέψουμε λες την μοίρα μας.
Σήμερα τα πανύψηλα κυπαρίσσια γονάτισαν
για να προσκυνήσουν τη λαβωμένη μάνα γης
που τα έτρεφε τόσα χρόνια,
για να χαιρετάνε κάθε πρωΐ τον ήλιο.
Σήμερα η Παναγιά στο εικονοστάσι δάκρυσε
βλέποντας μαυροφορεμένες μάνες
να γονατίζουνε μπροστά της
και να προσεύχονται
για την πατρίδα και για τα παιδιά που χάθηκαν.

Σαν το Χριστό

Σαν το Χριστό σε πρόδωσαν
και σαν κι Αυτό σε φόρτωσαν
βαρύ σταυρό στον ώμο
και σε βάλαν ν' ανέβεις
του Γολγοθά το δρόμο.

Μια Χαραυγή καλοκαιριού
τράβηξαν το μαχαίρι
και σου το βάλαν στην καρδιά
μικρό μου περιστέρι.

Κοίτα πουλιά τρομάξανε,
κοίτα μανάδες κλαίνε,
κοίτα αντίκρυ τα βουνά
τα δάση σου πώς καίνε.

Γιατί;

Γιατί μας πρόδωσαν γιατί
και έχουμε μείνει μοναχοί
σαν καλαμιά στη μέση
του κατάξερου του κάμπου.

Γιατί μας πρόδωσαν γιατί
και έχουμε μείνει μοναχοί
σαν ακυβέρνητο καράβι
στη μέση του ωκεανού.

Γιατί μας πήραν τη χαρά
και θλίψη μας φόρτωσαν,
μας κλέψανε τα όνειρα
και ερείπια μας δώσαν.

Γιατί του κόσμου οι δυνατοί
ίδια και όμοια κοιτάνε
το άδικο και τη συμφορά
σαν τις τιμές στην αγορά.

Νοσταλγία και προσμονή

Ήλιε μου, που πετάς ψηλά
κι ο κόσμος κάτω απλώνεται
μπροστά του δίχως σύνορα,
χωρίς συρματοπλέγματα
πες μου για την πατρίδα μου
την πολυαγαπημένη
που τα φουσάτα της Τουρκιάς
την έχουν πατημένη.

Στέκουν τα σπίτια στο χωριό,
τα δέντρα στο ποτάμι,
τα πεύκα στη βουνοπλαγιά
ακόμα τραγουδάνε
εκείνο το γλυκό τραγούδι τους
σαν ο νοτιάς χαϊδεύει απαλά
τα πράσινα κλαριά τους.

Ήλιε μου, πες στους βάρβαρους
που πήρανε τη γη μας πως
εμείς τον όρκο edώσαμε
να μην απαρνηθούμε ποτέ
αυτή τη γης που με ιδρώτα και αίμα
πατήσαμε ν' αναστηθεί και πως,
αν του κόσμου οι δυνατοί
κόντρα στο δίκιο μας πάνε,
εμείς ποτές το ναι
στο άδικο δε θα πούμε.

Κι εσύ φεγγάρι μου που σεριανάς
τις νύκτες και φωτίζεις όλη τη γη
καθώς περνάς κι απ' τη δική μας
πατρική τη γη

χαμήλωσε και πες της πως εμείς
καρτερικά προσμένουμε την ώρα,
την ώρα της ανάστασης
που θα μας φέρει και πάλι κοντά της
την πιο τρανή, την πιο γλυκιά,
την πιο ζεστή αγκάλη.

Νοσταλγία Β΄

Αχ! να μπορούσα μια στιγμή
να ερχόμουνα κοντά σου,
να προσκυνούσα τ' άγια
με αίμα ποτισμένα χώματά σου.

Τις νύκτες φεγγαρόλουστη,
τη μέρα ηλιολουσμένη
φτωχή πατρίδα μου μικρή,
πατρίδα σκλαβωμένη.

Αχ! να μπορούσα μια στιγμή
την πόρτα αυτή ν' ανοίξω
του πατρικού μου του σπιτιού,
που χίλιες αναμνήσεις
μου φέρνει κάθε τόσο στο μυαλό.

Κι η σκέψη μου που λεύτερη
πλανιέται κάθε τόσο εκεί
περιδιαβάζοντας κάθε γωνιά
και κάθε πέτρα της αυλής
αχ! να μπορούσε να' παιρνε
μαζί της δυο κλωνάρια
απ' το σγουρό βασιλικό
της γλάστρας μου της ορφανής.

Πίσω απ' το συρματοπλεγμα

Πίσω απ' το συρματοπλεγμα
τι περιμένεις μικρό παιδί
τι τάχα να κοιτάζεις λυπημένο
εσύ που έπρεπε το γέλιο
να 'ν' ανθισμένο στα δύο μικρά χειλάκια σου.

Μικρό παιδί στην ερημιά που σ' έφεραν
των πατεράδων οι άστοχες οι πράξεις,
τι τάχα να έφταιγες και εσύ τώρα
να παραδέρνεις σαν βαρκούλα
στ' άγριο κύμα του γιαλού;

Μικρό παιδί στους ώμους σου
έμελλε η μοίρα να σηκώσεις
το βάρος το ασήκωτο
που σου φορτώσαμε με την αμυαλοσύνη μας.

Μικρό παιδί, που τη χαρά
στην έκλεψαν μια χαραυγή
και σκότωσαν τα όνειρά σου,
κάθεσαι τώρα μοναχό αγναντεύοντας
πέρα απ' το συρματοπλεγμα
χωρίς να ξέρεις το γιατί
και πώς στήθηκε εκεί.

Παιδί της Κύπρου κάποτε
θα μάθεις το γιατί
και θα μας μουντζώνεις και εσύ
όπως μας μουντζώνει
του Πενταδάκτυλου η απαλάμη.

Θερμοπύλες (Στον Άγνωστο Στρατιώτη)

Ήσουν λουλούδι της αυγής,
ήσουν μαργαριτάρι,
της Αφροδίτης γέννημα,
όμορφο παλικάρι.

Ήσουν α μέρα του Μαγιού,
ήσουν α παπαρούνα,
μα σ' έκοψε μια χαραυγή
του Τούρκου το φουσάτο
που της πατρίδας σου τα ιερά,
τα ιερά τα χώματα
θέλησε να πατήσει.

Μα εσύ εστάθης μόνος μπροστά
με όπλο σου μονάχο
την ψυχή και την καρδιά,
μόνος και δεν εσκιάχτηκες
του χάρου το δρεπάνι.
Μόνος και δεν επρόδωσες
της μάνας σου το τάμα
που σαν σε φύλαγε γλυκά
και σ' αποχαιρετούσε
σαν νέα σπαρτιάτισσα
γλυκά σου χαμογελούσε
γεμίζοντας σου την ψυχή
με θάρρος και μ' αντρεία.
Σου είπε: Πε μου, στο καλό
και τίμα την πατρίδα.
Μα η άμοιρη δεν ήξερε, η δόλια δεν εκράτη
πως κι οι γενναίοι δεν νικούν σ' αγώνες προδομένους.

Ποιός θα σε κλάψει την αυγή

Ποιός θα σε κλάψει την αυγή,
ποιός θα σε τραγουδήσει,
ποιάς μάνας το στερνό φιλί
θα σ' αποχαιρετήσει;

Μια χούφτα χώμα το κρατάς
σφιχτά μες στην παλάμη
μακρύ ταξίδι για να πας
για μιας αγάπης ζάλη.

Πλέκουν στεφάνι τα πουλιά
με φύλλα πικροδάφνης,
να στεφανώσουν τα όνειρα
που 'γίναν εφιάλτης.

Δυο μάτια ορθάνοικτα κοιτούν,
γη και ουρανό αγκαλιάζουν,
άνθη και ροδοπέταλα
εσένα σου ταιριάζουν.

Έφυγες 'κείνο το πρωί
κι' είπες πως θα γυρίσεις
πως θα γυρίσεις νικητής,
πλάτη δε θα δείξεις.

Κοίταξες με τα μάτια σου
το βόλι που σε βρήκε
κι έπεσες στην αγάπης σου
την αγκαλιά και είπες:

Το αίμα μου πατρίδα μου
σου δίνω και το φως μου
τώρα το φως το αληθινό
ας κατοικήσει εντός μου.

Άσπρα, γαλάζια στο στερνό
αντίο σ' έχουν σκεπάσει,
άγνωστος είσαι μα στην τιμή
και δόξα έχεις περάσει.

Η αρπαγή της Αφροδίτης

Μας κλέψανε την Αφροδίτη
την πήραν και την στήσανε
«τρόπαιο της νίκης τους»
στις πλατείες και στους δρόμους
για να ικανοποιήσουν
τες αρρωστημένες συνειδήσεις τους.

Μας κλέψανε την Αφροδίτη
και την κουβαλούν μαζί τους
στα συνέδρια των Εθνών
χωρίς ντροπή και φόβο.

Φτωχή μου πατρίδα
που σε σέρνουν από συνέδριο σε συνέδριο,
φτωχή μου πατρίδα
που παίζουν την τύχη σου
στο πράσινο τραπέζι
κάνε κουράγιο.

Κάντε κουράγιο, αδέρφια μου,
και πάλι θα την πάρουμε
δική μας και πάλι θε να γίνει.

Ω, εσείς αθάνατοι

Ω, εσείς αθάνατοι
απ' των φυλακών τα μνήματα
ξυπνάτε.

Πάρτε ξανά στα χέρια σας
τα όπλα και κτυπάτε.

Να η πατρίδα μας ξανά
μες στη σκλαβιά παλεύει
κτυπά τις πόρτες όπου βρεί
το δίκιο της γυρεύει
μα κανέναν έξω απ' τα παιδιά της δε βρίσκει
βοήθεια να της δώσει.

Αυτή ζητάει λευτεριά
κι αυτοί θαρρούν
πως ζητιανιά γυρεύει.
Της δίνουν ξεροκόμματα ψωμί
για να χορτάσει τις ψυχές,
μ' αυτές διψούν
μονάχα λευτεριά.

Ποιούς ξεγελάτε;

Ποιούς τάχα ξεγελάτε
ω, ανόητοι, τρελλοί
και για δίκαια μας μιλάτε
άμα εσείς αυτά πατάτε;

Ποιός θαρρείτε πιστεύει
σήμερα στα παραμύθια
όταν το δίκαιο μαχαίρι
του 'χετε βαθιά στα στήθια;

Από πού κι ως πού εσείς τώρα
οι πρωτοπόροι γίνετε
των δίκαιων των ανθρώπων
αφού χτες σφάζατε αθώους
χωρίς λύπηση καμμιά;

Αν με τη στάχτη που πετάτε
στων μικρών λαών τα μάτια,
θαρρείτε πως τους ξεγελάτε
εσείς οι ίδιοι γελιέστε.
Με το χρήμα δεν γιατρεύονται οι πληγές
που με τα όπλα τα δικά σας έχουν γίνει.

Πήρα τους δρόμους τ' ουρανού

Πήρα τους δρόμους τ' ουρανού
να 'ρθω να σ' ανταμώσω,
τα δυο μου χέρια, Ελευθερία,
σε σένα να τ' απλώσω.

Χωρίς φεγγάρι περπατώ
στης νύκτας το σκοτάδι
κι όλα τριγύρω φαίνονται
απύθμενο πηγάδι.

Η κούραση κι η μοναξιά
κάποτε μ' αποπαίρνουν,
στ' αδύναμό μου το μυαλό
το γυρισμό μου φέρνουν.

Παλεύω με τα δύο θεριά
που θα με νικήσουν
και απ' την ζεστή σου θύμηση
πίσω θα με γυρίσουν.

Μα την ελπίδα μέσα μου
κρατά η θύμησή σου
και τ' άστρο σου εκεί ψηλά
στο τέλος της αβύσσου.

Ξάφνου πατήματα, φωνές
ακούω να πλησιάζουν
και τ' όνομά σου το τρανό
πολλοί να το φωνάζουν.

Φωτίστηκε με μιας η γης
απ' το μεγάλο σου άστρο,
γίναν οι δρόμοι μου πλατιοί
κι η θέλησή μας κάστρο.

Σαν ο λαός ενώνεται
ποτές του δε νικιέται
κι η λευτεριά η χιλιάκριβη
μον' έτσι κατακτιέται.

Ελευθεριά το φως σου δείξε μου

Ελευθερία το φως σου δείξε μου,
ελευθερία το φως σου ρίξε μου
και δώσ' μου το σπαθί σου
στα κορφοβούνια ν' ανεβώ
να 'ρθω να σ' ανταμώσω.

Μές στη σκλαβιά βαρέθηκα,
βαρέθηκα τον πόνο,
δώσ' μου κουράγιο να πιαστώ
να σπάσω τα δεσμά μου.

Με δέσαν χειροπόδαρα
με βγάζουν στον τελάλη,
ανήμποροι είναι οι μικροί
κι αβούλητοι οι μεγάλοι.

Αθήνα 1976-1978

Συλλογή Β΄

Βρέχει στην Αμμόχωστο

Αμμόχωστος

Οι δρόμοι που ονειρεύτηκα
το φως και την αγάπη
στέκουν βουβοί κι αμίλητοι
κρατώντας μες στα σπλάχνα τους
του νου μου ένα κομμάτι.

Τώρα γυρνούν φαντάσματα
στο κάθε τους σοκάκι.
Χτυπά τις πόρτες ο άνεμος
σαν να μην είσαι κανενός
κι αυτοί που σ' αγαπήσανε
πικρό πίνουν φαρμάκι.

Κοιμάσαι κόρη του ξανθού γυαλιού,
κοιμάσαι κι ονειρεύεσαι
τις δόξες τις παλιές
που οι δρόμοι σου γεμίζανε
με γέλια κι αγκαλιές
και ευωδίαζαν οι κήποι σου
απ' τις πορτοκαλιές.
Τώρα σε πνίγουν μάγισσες,
είσαι εδώ μα είσ' αλλού.

Ξύπνα αγάπη αιώνια,
τίναξε τα μαλλιά σου
που χώθηκαν στην άμμο την ξανθή,
αυτά που μοσχομοίριζαν λουλούδια και λεμονανθούς
και διώξε από το σώμα σου
την ενοχή για μας και της ντροπής
δαιμόνια και τελώνια.

Βρέχει στην Αμμόχωστο

Βρέχει... βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα ...
βρέχει στους δρόμους που περπάτησα
μικρός που αγάπησα ...
Βρέχει... βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα ...
Βγαίνει ο στερνός πολεμιστής
ζητά το αίμα του,
μαρμαρωμένος βασιλιάς
ζητά το στέμα του.
Και βρέχει, βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα...
βρέχει στους δρόμους που περπάτησα
μικρός που αγάπησα.
Βρέχει στο Ριζοκάρπασο
και στη Γιαλούσα ...
βρέχει στην εκκλησία
που την φιλούν τα κύματα.
Σκλάβες ψυχές, σκλάβες καρδιές
στέλλουν μηνύματα.
Αρπάζει ο άνεμος τα φύλλα
της καρδιάς μας που πονούν
και τα σκορπίζει.
Τα παίρνει μια στην Ακανθού
και μια στο Τρίκωμο,
τα παίρνει μες στη Μεσαριά
τα ρίχνει πά' στα στάχνα,
τα ταξιδεύει στην Κερύνεια
που ονειρεύεται καιρούς αλλοτινούς
στην αγκαλιά της θάλασσας.

Πάνω στα κάστρα του βοριά
οι ρήγαινες ξυπνάνε
βλέπουν τα μισοφέγγαρα
και πάλι πάν' να κοιμηθούν
προσμένοντας το θαύμα.
Και βρέχει ... βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα ...
βρέχει στους δρόμους που περπάτησα
μικρός που αγάπησα ...,
βρέχει στου Μόρφου, στο Ξερό,
βρέχει στη Λεύκα.
Αρπάζει ο άνεμος τα φύλλα
της καρδιάς μας που πονούν
και τα σκορπίζει.
Τα ρίχνει μέσα στην ποδιά
της Παναγιάς ..., αγριοπερίστερα,
πετάνε για να βρουν φωλιά,
να ζωντανέψουν θύμησες.
Μάνα ... Μάνα, γιατί;
Μάνα, γιατί χωρίσαμε
και δεν μας φίλησες;
Και βρέχει... βρέχει στην Αμμόχωστο
στη Σαλαμίνα ...,
βρέχει στους δρόμους που περπάτησα
μικρός ... που αγάπησα.
τ' Άϊ Βαρνάβα η εκκλησιά
προσμένει σήμαντρα ...,
προσμένει σήμαντρα, καμπάνες
να κτυπούν στο πανηγύρι του,
να βγούν με τα ξαπτέρυγα
και τ' άσπρα τους τα γένια
οι καλόγηροί του
Και βρέχει ... βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα

Βρέχει στους δρόμους που περπάτησα
μικρός που αγάπησα.
Βρέχει στη Λεύκα, στη Χαλεύκα
και στα Λούματα
Ένα γεράκι ξάγρυπνο
ζυγιάζεται στον άνεμο,
βλέπει τον τόπο από ψηλά
και η καρδιά του χάνεται.
Κάνει ν' αρπάξει να γυρίσει
τον καιρό
μα δεν του πιάνεται.
Και βρέχει... βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα...,
βρέχει στους δρόμους που περπάτησα
μικρός ... που αγάπησα.
Αρπάζει ο άνεμος τα φύλλα
της καρδιάς μας που πονούν
και τα σκορπίζει....
Τα παίρνει μια στον Καραβά
και μια στην Λάπηθο,
τα λούζει μέσα στις Κυθρέας
στα νερά του Κεφαλόβρυσου
ν' ανθίσουν οι πορτοκαλιές
ξανά να φέρουν άνοιξη.
Και βρέχει... βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα
Βρέχει στους δρόμους που περπάτησα
μικρός ... που αγάπησα.
Βγαίνει ο στερνός πολεμιστής
ζητά το αίμα του
μαρμαρωμένος βασιλιάς
ζητά το στέμμα του.
Και βρέχει... βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα

Αρπάζει ο άνεμος τα φύλλα
της καρδιάς μας που πονούν
και τα σκορπίζει.
Τα παίρνει μια στη Μεσαριά
και μια στη Μόρφου,
μια στην Κερύνεια
και μια στο Ριζοκάρπασο.
Τα παίρνει στην Αμμόχωστο,
τα ρίχνει μέσα στην ποδιά
της Παναγιάς, αγριοπερίστερα
που ψάχνουν να βρούν φωλιά
να ζωντανέψουν θύμισες.
Μάνα ... Μάνα, γιατί;
Μάνα ..., γιατί χωρίσαμε
και δε μας φίλησες;
Και βρέχει... βρέχει στην Αμμόχωστο,
στη Σαλαμίνα ...

16/6/2006

Για μιαν Ελένη

Στων ονείρων μου τις ψευδαισθήσεις
η καρδιά κι ο νους ξυπνάνε
και κοντά σ' εσέ με πάνε
λέγοντας μου πως θα γυρίσεις.

Πλάθω με το νου μου εικόνες
ότι τάχα ανοίγει η πόρτα
κι έρχεσαι όπως και πρώτα
φορτωμένος με τις πρώτες ανεμώνες.

Είναι το κάτι που μου μένει,
του εαυτού σου ένα κομμάτι,
χωρίς αυτό δεν κλείνω μάτι,
άγρυπνη η ψυχή μου περιμένει.

Έφυγες μια μέρα για την Τροία
για μιαν Ελένη τωρινή,
για μιαν αγάπη αληθινή,
που μας την έκοψαν στα τρία.

Φόρεσα τη θλίψη περιμένοντας
ότι μια μέρα θα γυρίσεις,
κλείνω τα μάτια μου προσμένοντας
μ' ακόμα ζω στις αναμνήσεις.

Φεύγει ο ήλιος, χαμηλώνει,
έρχεται τώρα το σκοτάδι,
τώρα η θλίψη μου φουντώνει,
δεν μου 'στειλες κανένα σου σημάδι.

Έφτασε η ζωή στο τέρμα
όπου και να 'ναι θα νυχτώσει,
αχ! δεν έχω ούτ' ένα κέρμα
τον καπετάνιο να πληρώσω.

Γεννήθηκα σε τόπο Ελληνικό

Γεννήθηκα σε τόπο Ελληνικό,
μου το 'μαθαν οι δασκάλοι στα θρανία
και η σημαία που κυμάτιζε ψηλά
έμοιαζε με πέλαγου τρικυμία.

Μα τώρα ζω να σέρνω τα γιατί,
τα όχι και τα ίσως κάθε μέρα,
μα τώρα ζω να σέρνω τα γιατί
ψάχνοντας μιαν ελπίδα στον αέρα.

Γεννήθηκα σε τόπο Ελληνικό
και μέθυσα με τ' όνομά σου Ελλάδα
σαν πίστεψα πως τα δικά σου τα φτερά
κι άγρυπνοι άγγελοι μας φυλάγαν.

Μα τώρα ζω να σέρνω τα γιατί
τα όχι και τα ίσως κάθε μέρα,
μα τώρα ζω να σέρνω τα γιατί
ψάχνοντας μια ελπίδα στον αέρα.

Μες στις Μεσόγειος τα νερά

Μες στις Μεσόγειος τα νερά
μια κόρη ζητιανεύει
είναι η Κύπρος που πονά
και λευτεριά γυρεύει.

Γύρω τριγύρω θάλασσα
απ' το πικρό της δάκρυ,
ατέλειωτα ειν' τα βάσανα
κι ο πόνος δίχως άκρη.

Τα όνειρά της τα χρυσά
γίναν καπνοί και στάχτες
απ' τους κακούς τους δράκοντες
και τους μαχαιροβγάλτες.

Σήκωσε θάλασσα βαθειά,
σήκωσε μέγα κύμα
και πάρε μέσ' στα βάθη σου
τ' άδικο και το κρίμα.

Στο Γρηγόρη Αυξεντίου

«Μολών λαβέ», ακούστηκε
στον Μαχαιρά τα όρη
και οι Έλληνες γονάτισαν
μπροστά σ' εσέ, Γρηγόρη.

«Μολών λαβέ» και τρόμαξαν
τριγύρω οι εχθροί σου
σαν είδαν πως αθάνατη
θα μείνει η ψυχή σου.

Σαν ήλιος τώρα ανέβηκες
στον ουρανό και εστάθης,
Γρηγόρη δεν εχάθης
μα ζεις και ζεις και ζεις.

Γυρισμός

Έρθα μα δεν ήσουν εκεί,
ήσουν σε κάποια φυλακή
του χρόνου του λησμονητή.

Σ' έψαχνα στα θροΐσματα των φύλλων
μα χανόσουν
στα γαυγίσματα των σκύλων

Σου φωνάζω: γύρισα,
μα η φωνή μου γύριζε
πίσω σαν αλήτισσα.

Έπεσα στα γόνατα
στα πικρά σου χώματα,
μα γύρω μου υψώθηκαν
χίλια ικριώματα.

Έκλεισα τα μάτια μου
να γυρίσω πίσω
ίσως στην ανάμνηση
να σε συναντήσω.

Δεν έχει ο κόσμος πια τρελούς

Δεν έχει ο κόσμος πια τρελλούς,
μακάρι να 'χε,
θα είχε ο ήλιος κάπου ν' ακουμπά,
ελπίδα θα 'χε.

Γιατί στον κόσμο των τρελλών
υπάρχουν μόνο
μάτια που δεν φοβούνται το σκληρό
συρμό των λαιμητόμων.

Τραβούν μπροστά με μίαν ψυχή
πυρακτωμένη από έρωτα
σκορπώντας γύρω Άγιο Φώς
μες στα σκοτάδια τ' αξημέρωτα.

Δεν έχει ο κόσμος πια τρελλούς,
μακάρι να 'χε.
Σ' αυτούς τους άγονους καιρούς
θα 'ταν γροθιά στους πονηρούς,
θα είχες πατρίδα μου κι εσύ
στης πίκρας την απαντοχή
δροσιάς ανάσες.

Δεν έχει ο κόσμος πια τρελλούς,
μακάρι να 'χε.

Άνθισες γιασεμί μου

Άνθισες γιασεμί μου,
Μοσχοβόλησες.
Της ξενιτειάς μου την αυλή
που δεν την βλέπει ανατολή,
με χρώματα και ευωδίες
την γιόμισες.

Όμως εκεί
της μάνας μου το βιος
ποιος να τειράξει,
τ' άγιο καντήλι το σβηστό
ποιος να τ' ανάψει;

Ποιος να ρίξει το νερό
στα περιστέρια,
ποιος να βλογήσει την ελιά
να πάει ο καπνός στ' αστέρια;

Άνθισες, γιασεμί μου,
μοσχοβόλησες.
Της ξενιτειάς μου την αυλή,
που δεν την βλέπει ανατολή,
με χρώματα και ευωδίες
την γιόμισες.

Όμως εκεί,
της παιδικής μου μνήμης
το στρατί,
ποιος να γυρίσει;

Ποιος να το βάψει με πηλό,
μ' ασβέστη να μυρίσει,
να βγουν κυράδες στα στενά,
στα παραθύρια,
μελισσολοί να ξεχυθεί στο θερισμό,
στ' αλώνια, στις αυλές, στα πατητήρια;

Να τρέξει ο μούστος ο γλυκός
κρασί να γίνει,
να τον μεθύσω τον καημό
που δεν μ' αφήνει.

Σαν φως του φεγγαριού

Τα όνειρα μου τα έχασα
μια νύχτα του καλοκαιριού
και η Ελλάδα που αγάπησα
έγινε φως του φεγγαριού.

Το αρπάζεις, στην παλάμη σου
το κλείνεις, θαρρείς πως τα κρατάς.
Ανοίγεις τα δάκτυλα. Σου ξέφυγε
προτού του πεις πως το αγαπάς.

Συλλογή Γ΄

Στα φτέρη στες Ποταμοσιές Α΄

Στα φτέρη στες ποταμοσιές

Στα φτέρη στες ποταμοσιές, τζιει που φυσά ο αέρας
τζιαι που τρυπά το κόκκαλο τζιαι καταλιεί την πέτρα
ο λοϊσμός μου χάνεται σαν το μωρό που κλαίει.
Τζι' η μάνα μου φωνάζει μου, γιε μου, τζιαι εν να ριάσεις
είντα κάθεσαι τζι' είναι θωρείς στ' αγιάζι μες στο σιόνι
μες τούντη βαρυσειμωνιάν, που τζι' ψυσιή μαρκώνει,
είντα κάθεσαι τζι' είναι θωρείς τζι' είναι ζητάς για να 'βρεις;
Αν την ζητάς την κάλη σου, εχάθηκεν τζι' επήεν
Τζι' αν εξητάς να 'βρεις νερόν, εστερέψεν τζι' εχάθη
τζι' αν καρτεράς τον ήλιον να ξεβεί, σσιεπάσατον τα νέφη,
έλα 'σσω, γιε μου, να χαρείς, τζιοιμήθου να ξιχάσεις.

Τζι' αν ι-ξιχάσω, μάνα μου, να μου γελάσ' ο χάρος
τζι' αν ξιχάσω, μάνα μου, ύπνος να μεμ με πάρει,
δίψα πολλή να με κρατεί, νερό να μεν ι-βρίσκω
τζιαι τζιείνος που μου 'δωκεν το φως τζιείνος να μου το πάρει
τζι' η νύκτα η φεγγαρόλουστη ποττέ της να μεν έρτει.

Ακούει ο πεύκος τζιαι λυά, ακού' η γη τζιαι τρέμει
φκάλλει δκυο μπράτσα θεμελιούς τζι' ο πεύκος βγκάλλει στύλλους
τζιαι μια σινιά τα φύλλα της τζιαι τα πουλιά το χώμα,
πάνω στο φτέρος κάμνουμ μου, καλύφη σαν τ' Ακρίτα
να στέκω τζιαι να πελλετώ την άννοιξην που 'ν να 'ρτει
που 'ν να την φέρνουν τα πουλιά, που 'ν να την φέρν' ο αέρας,
τζι' Ακρίτας πας στους νόμους του, να φέρνει τ' άρματά της,
τα φκιόρα τζιαι τα γιασεμιά, τα ροδοστέμματά της.

Να τα σκορπίζει στα δεξιά, τζιαι στα ζερβά που ρέσσει
να πρασινίσουν τα βουνά, να πρασινίσει ο κάμπος
ν' ανθίσουν οι ποταμοσιές, ν' ανθίσ' η γη τζιαι τα φτέρη,
να φύει η βαρυσειμωνιά, να ξαστερώσ' ο κόσμος.

17 Μάρτη 2007

Η Αροδαφνούσα

Ένας αέρας φύσησεν
τζιαι ούλλα τριγύρω τρέμουν,
τρέμουν τα φύλλα των δεντρών,
τρέμουν τα παραθύρκα,
τρέμουν που το παράπονο
δκυο σειίλη πικραμένα
για μιαν αγάπην που 'φυνεν
τζιαι χάθην μες στη νύκτα.

Με δαρκωμένην τη θωρκάν
τζιαι μ' έναν πόνο στην καρκιάν
ένας παππούς, σαν πλάτανος
που κάθεται στο ρέμα,
γυρεύκει την παρηορκά
σ' έναν παλιόν του φίλον
τζιείντο πιολίν, αχώριστες
ψυσιές τζι' οι δκυό,
τζιείνος πνοή τζιαι τζιείνον ξύλον.

Πιάννει το, συντυχάννει του,
χαδεύκει το δοξάρι,
λαλεί του: φίλε μου καλέ,
πάλε ζητώ σου χάρη,
εσού που μου 'μεινες πιστός,
εσού τζιαι ο Ιησούς Χριστός.
έλα να πάμεν πέρα τζιεί
ας εν' τζιαι με το νού μας
στους τόπους που αφήκαμεν
αγάπες τζιαι χαθήκαμεν,
στους τάφους τους γονιούς μας.

Τζιαι με τρεμάμενη φωνήν
τζιαι παραπονεμένην
αρκεύκει το τραούδιν του
για μιαν αγαπημένη,
για την αγάπην που 'χασε
τζιαι μέραν δεν εξέχασεν
μα έσειι την μέσα στην καρκιάν
τζιαι στην ψυσιήν κλεισμένη.

Παίξε πιολί λυπητερά,
παίξε να τραουδήσω
για που μου κλέψαν τη χαρά
θέλω να ιστορήσω.

Θέλω να κλάψω σαν μωρόν
όταν του φεύκει η μάνα,
θέλω να πιω πικρό νερό
γιατ' εν έσειι πιον νάμαν.

Είχα αγάπην όμορφην πολλά,
όνομα Ροδαφνούσα,
ούλλοι την εχουμίζασιν,
για λλόου της λαλούσαν.

Έφετζιεν στην ανατολήν,
έφετζιεν τζιαι στην Ευρώπην,
ήταν παράδεισου πουλλίν,
στες πρώτες ήταν πρώτη.

Μα ήρτεν μια μέρα σκοτεινή
π' άλλη της εν εγίνην,
άνεμοι μπόρες τζιαι καπνοί,
μιάλον κακόν εγίνην

Ήρταν οι δράτζιοι του βορκά,
ήρτασιν Σαρατζηνοί
κουρσέψαν πόλεις τζιαι χωρκά
τζιαι πήραν την τζιαι τζιείνην.

Κάμαν τον τόπον φυλακήν
τζιαι μέσα την εβάλαν
τζιαι που Ροδάφνη τ' όνομαν
δικόν τους της εβάλαν.

Τζιαι Ροδαφνού, αγάπη μου,
που σ' είχα τζι' έχασά σε,
αν είσαι μες στη φυλακή
μάθε εν τζιαι ξέχασά σε.

Τζιαι αχ! Ροδαφνού, αγάπη μου,
τζιαι πάλε μη κακό σου
ώσπου θωρώ τα πάθη σου
λιώνω που τον καμόν σου.

Εχάθηκεν η Ροδαφνού
τζι' εμεινα εγίω να κλαίω
μέσα στην πνίχτραν του καπνού
τα πάθη της να λέω.

Περάσαν γρόνοι τζιαι τζιαίροι
τζι' άσπρισαν τα μαλλιά μου
μα η ζωή εν φαρματζιερή
δίχα σου εσέν' τζιυρά μου

Πόμακρα στέκω τζιαι θωρώ,
γλυτζιά μου, τη ζωή σου
τζιαι κλαίω για τα πάθη σου
τον πόνο της ψυσιής σου.

Να ήμουν πουλλίν, να 'μουν ατός,
να 'μουν ο Άης Πώρκης,
να 'μουν ο Άγιος Αρκάτζιελος,
με το σπαθίν που κόφκει.

Να σε γλυτώσω θα 'ρκουμουν
που το μεγάλο δράκον
που μας κρατεί στη φυλακή
εμέν' ποδά τζι' εσέν ποτσειί,
θα 'κόφκα το τζιεφάλιν του,
θα το 'ριφκα στο λάκκο.

Μα άλλοι κρατούσιν τη φωθκιάν
τζιαι μόνο με την τραουδκιάν
εγιώ τζιαι την καρκιά μου
γυρεύκω να 'βρω αθρωπιάν,
τζιυρά τζι' αρκόντισσά μου.

Ύστερα πήα τζι' είδα την
στη φυλακήν που ήτουν
μα αντί να νιώσω μια χαρά
επόνησα περίτου.

Έτσι σιυφτός τζιαι σκεφτικός,
έτσι συλλοϊσμένος
γονάτισα τζιαι φίλησα
τα πόδκια της κλαμένος

Τζιαι σμίξαμεν το κλάμα μας
μιαν ώρα δίχα ανάσα
τζιαι που το κλάμαν το πολλύν
πουλιά εξιφαράσαν.

Λαλεί μου: ο πόνος μου εν' πολλύς.
Τζιαι μεν, λαλώ της, είναι.
Με με αφήνεις μόνη μου, λαλεί μου,
τώρα που ήρτες μείνε.

Τι να της πω που ένα σπαθί
τρυπά μου την καρκιά μου.
Πως ήρτα, μα φευκός είμαι
τζιαι μανισιή πάλε
εν να μείνει μακριά μου.

Να της το πω πως άνοιξε
μια πόρτα με το ζόρι
μόνο για να 'ρτω να την δω
τζιαι ύστερα πάλε ζόρι.

Επόνουν τζιαι λυπούμουν την
τζι' έκλαια πιον περιτού
εκατάλαβεν το κλάμα μου
τζιαι νεύκει μου, άτε σήκου.

Σήκου να πας, μα σφίξε με
πρώτα μες στη δική σου αγκάλη
να πάρεις δύναμην που μέν'
γιατί θωρώ το έσεις το για μέν'
το μαύρο σου το χάλι.

Αγκαλιαστήκαμε σφικτά
ώρα πολλήν κλαμώντα
τζιαι ύστερα χωριστήκαμεν
τζι' έφουα νεκαλλιώντα.

Έμεινα πιον να καρτερώ
την ώρα πο' ν να φέξει
τζιέινο το φως το λαμπερόν
που σιαφταίνει που τζιαιρόν
ούλλα να τα παστρέψει.

Πάνω σε κάμπους τζιαι βουνά
σαν το νερό να τρέξει
να φύουσιν τα σκοτεινά
ούλλη η γης να φέξει.

Τζιαι πιον εσού σαν το πουλλίν
λεύτερη να πετάσεις
τζι' αν είμαι, κόρη, ζωντανός
έλα να με προφτάσεις.

Ειδέ καν ου στο μνήμα μου
έλα τζιαι φτεροπέτα
να νώσω τ' αερούδι σου
που κάμνει το φτερούδι σου.

Τζι' αν θέλεις για παρηγοριά
για τη φτωσιή μου την καρκιάν
πάνω στην πέτραν έγγραψα
τζιαι τούντα λόγια 'πέ τα:

Όποιος εν θέλει να χαθεί
στη στράταν της ζωής του
να βάλλει για σημάϊν του
το κέρτος της ψυσιής του.

Τζ' αν κάμει αγάπη, μανισιή
ποττέ να μεν την 'φήκει
γιατί η πίκρα εν' πολλή
σπάζει η καρκιά σαν το γυαλί
τζι' εν την φορούν τα τείσιη

2004 – 13/10/06

Πέρα σε τζιείνα τα βουνά

Πέρα σε τζιείνα τα βουνά
σε τζιείν' τα ραχοβούνια
που κακκαρίζουν πέρτιτζιες
τζιαι το δρουμπίν ανθίζει,
που έσειι τρεχούμενα νερά
τζι' η μερσινιά μυρίζει
τζιει πέρα εν πο 'ν' η σκέψη μου
πάντα τζιει τριγυρίζει

στον τόπον που γεννήθηκα
στες στράτες τζιαι στ' αλώνια
που έπαιζα με τους φίλους μου
στα παιδικά μου γρόνια.

Πέρα σε τζιείνα τα βουνά
πέρα σε τζιείν' τα δάση
που έστηγεν ο καθένας μας
βερκά πουλιά να πιάσει
δεν έσειι ο νους μου νεπαμό
με κάθεσαι να πνάσει.

Φως τζιαι νερόν τζιαι μυρωδικιάν
του πεύκου με τραβούσιν
τζιαι τα πουλιά που κελαδούν
τζιαι τον Θεόν υμνούσιν.

Αντάν να ακούσω του βοσκού
να παίζει το πυδκιαύλιν
τζιαι τα κουδούνια ν' αντηχούν
που μιαν μερκάν ως άλληνη
δοξάζω Τον τον Πλάστη μου
για τζιείν' τα τόσα του τα κάλλη.

Σάν τον ατόν που πάει ψηλά
ελεύτερα τζιαι σιαιρετά
τον ήλιον που γενιέται
έτσι τζιαι μεν' η σκέψη μου
ελεύτερη πλανιέται.

Πλανιέται πέρα στα βουνά,
πλανιέται μες στες στράτες
σε τόπους που εγνώρισεν
παντοτινές αγάπες.

Του τροχού το γύρισμα (Συνεστίαση 1991)

Σαν του τροχού το γύρισμα
που φέρνει τ' άνω κάτω
έτσι εν' που είναι τζι' η ζωή
τζι' η φύση των πραγμάτων.

Σήμερα εν' νύκτα σκοτεινή
για μας τζιαι για τον τόπον
μα αύριον εν να 'ρτει φως
δεν έσιει άλλον τρόπον.

Σε τούν τον τόπον τον μισήν
σε τούν τον μιάλον τόπον
μιά μέραν εν να σβήσουσιν
τα πάθη των ανθρώπων.

Τζι' άμαν τα πάθη σβήσουσιν
τζι' ο τροχός γυρίσει
εν' τζι' ο Θεός που πανωθκίόν
για να μας βοηθήσει.

Θεέ, που στους αδύνατους
είσ' ελπίδα μόνη
λυπήθου μας τζιαι κάτσε πιον
στης Κύπρου το τιμόνι.

Μέρα μπαίνει μέρα βκαίνει (Συνεστίαση 1992)

Μέρα μπαίνει μέρα βκαίνει
τζιαι τα γρόνια μας τζιυλούν,
περιπαίζουν μας οι ξένοι
σαν Ιούδες μας φιλούν.

Πάσιν τζι' έρχονται καπάλι
σαν της θάλασσας το τζιύμμαν
τζιαι λαλούν εν να 'βρουν λύσην
για τούτον για τον άλλον μήνα.

Πάσιν τζι' έρχονται καπάλι
να μας πιάσουν στην απόχην
τζι' ας το ξέρουν πως της λύσης
το κλειδίν ο Τούρκος το 'σει.

Μέρα μπαίνει μέρα φκαίνει
τζιαι τα γρόνια μας τζιυλούν
πάσιν τζι' έρχονται οι ξένοι
τζιαι ιδέες κουβαλούν.

Τζιαι ζητούν που μας να πιούμεν
το πικρόν τους το ποτήριν
μα του Τούρκου σ' ό,τι θέλει
κάμνουν κάθε του χαττίρι.

Μέρα μπαίνει μέρα βκαίνει
τζιαι ο τζιαιρός τζιυλά τζιαι πάει
τζι' η ψυσιή μας που το τέρτιν
έγινε σαν πολιφαϊίν.

Ο τζιαιρός τζιυλά τζιαι πάει
μοιάζει σαν τον ποταμόν
μα όσα γρόνια τζι' αν περάσουν
δε θα δώκουμεν παμόν.

Μέρα μπαίνει μέρα βκαίνει
τζιαι τα γρόνια μας τζιυλούν
μα οι κρυφοί ανέμοι βίρα
βίρα νέφη κουβαλούν.

Σήμερα ο νους μας παρπατεί (Συνεστίαση)

Σήμερα ο νους μας παρπατεί
σε άλλους γρόνους τζιαι τζιαιρούς
σε τόπους που μας καρτερούν
να πάμεντε κοντά τους.

Σήμερα παίζει το πιολίν
μακράν που το δικό μας τόπον,
δακάτω που μας εφέραν
τα λάθη των ανθρώπων.

Σήμερα μέσα μας ξυπνά
τριπλοφατσιά καμπάνας
τζι' ο Αη Μάμας στέκεται
ποτζιεί τζιαι καρτερά μας.

Απόστολος Ανδρέας

Στέκεις στην ακροθαλασιά
στην άκρη του πελάγου
μα όμως δεν θωρεί δροσιά,
κλαίει η φωνή του γλάρου
στην έρημην την εκκλησιά.

Στέκεις τζιειαμαί που τον τζιαιρόν
ο κόσμος που εγίνην,
δέχεσαι τα κτυπήματα
που τ' αφρισμένα κύματα,
φρουρός της Ρωμιοσύνης

Σαν τον Ακρίτα Διγενή
στέκεις φρουρός του νότου,
κρατείς στα σιέρκα σου τα δκυό
την Παναγιάν τζιαι τον Χριστόν,
τη μοίραν τούντου τόπου.

Το παράπονο του πρόσφυγα

Κόσμε για δε μου χάρισε
Τζι' εμέναν τα καλά σου
μήτε πατρίδαν μ' άφησε,
μήτε τζιαι τα προιτζιά σου.

Όση χαρά σου ζήτησα
έδωκες μου ένα δράμι,
μα του γυαλού ένα στάξιμο
είντα που 'ν να του κάμει;

Κόσμε, καλέ κόσμε, πικρέ,
ζυάζωσε για να 'βρω,
γιατί το άσπρο μας παννίν
έκαμες μας το μαύρο.

Κόσμε να γίνω δικαστής Θεός
τ' άδικο να δικάσω,
το δίτζιον πάνω στούντην γη
σωστά να θκιαμοιράσω.

Να θκιαμοιράσω το ψουμί
σε τζιείνους που πεινούσιν
τζιαι να σιονώσω ποταμούς
να 'χουν νερό να πιούσιν.

Μα πιο πολλά τον πόλεμο
να τον εσταματήσω
τζιαι όποιον για λλόου του πονά
να τον παρηορήσω

Τζιαι σ' όποιον κλαίει που 'χασεν
το σπίτιν τζιαι τη γην του
τζιαι δέρνεται ποτζεί ποδά
να γειάνω την πληγήν του.

Να ξημερώσω μιαν αυκήν
τζιαι να 'ν' ήλιος γαίμαν
τζιαι να 'ν' ειρήνη, να 'ν' χαρά
τζιαι τ' άδικο να 'ν' ψέμα.

4/2/007

*Που τον τζιαρόν που πλάστηκα
στον τόπον το δικόμ μου
ένα σκουλούτζιν κατοικεί
τζιαι τρώ' το μερτικόμ μου*

Κάμετε πλάτσα

Κάμετε πλάτσαν, παίξετε πιολιά
γλυτζιύ παιξιμί λυπητάρικο
ν' ανοίξω τα φτερά μου τα παλιά,
να βκώ τζιαι να χορέψω
να νικήσω τ' άδικο

Κάμετε πλάτσαν, παίξετε πιολιά
γλυτζιά τραούδκια του παράπονου
τζιαι στου χορού τη ζάλη να δκιαβώ
τες νάκρες τούντου κόσμου τ' άπονου.

Είμαι της γης μου ο γιος εγιώ,
του Διγενή τ' αγγόνι,
που κάθομαι τζιαι ξαγρυπνώ
κάτω στες άκρες των ακρών
ο κόσμος που τελειώνει.

Είμαι της γης μου ο γιος εγιώ
τζιαι στου χορού το πάτημα γυρεύκω
να βρώ τα πρώτα μου φτερά
πριν με τραβήσουν τα νερά
τζιαι που τον κόσμο φεύκω.

Να τα ανοίξω να χαθώ
Μες στ' ουρανού το τρίσβαθο,
στο θεμελιόν του κόσμου

Να δώσω σείσμαν τ' ουρανού
να τον ποθεμελιώσω
τον κόσμο τον κατάδικον
που τον σιεπάξει τ' άδικο
να τον πολευτερώσω.

Σαν τον Ακρίτα Διγενήν
που πάλεψεν το Χάρο
να το παλέψω τ' άδικο
στα πέρα να το πάρω.

Να βκω να κάτσω στα ψηλά
τα τείσιη του να ρίξω,
τες πέτρινες τες φυλακές
τζιαι τες καρκές ν' ανοίξω.

Ν' ανοίξω πόρτες σφαλιστές
τζιαι διπλοκλειδωμένες
να μπει το φως, να φκει το φως
να 'ν' οι καρκιές πναμένες.

Τον ήλιον τον αγέννητον
της πρώτης μου της νιότης
πο 'ν έφτασα να τον χαρώ
στη ζάλη μέσα, στο χορό,
πάνω φωθκιάν τζι' αφταίννω τον
τζιαι της καρκιάς διώ της.

Άψε καρκιά μου πύρωσε
τζι' άψε καρκιές του κόσμου,
βάλε φωθκιά στην απονιάν,
άψε τον ούλλον τον τουνιάν
τζι' ελπίδαν πάλε δώσ' μου.

Να ήμουν πουλλίν

Να 'μουν πουλλίν τζιαι να 'ρκουμουν,
αέρας να φυσούσα
στους τόπους που αγάπησα,
στα μάθκια π' αγαπούσα

Να ξαναμπώ της πόρτας του
σπιθκιού μου τζι' ας πεθάνω,
να ξαναδώ τα μμάθκια
της κάλης μου να γειάνω.

Τόποι τζι' αγάπες μου παλιές,
της μνήμης μου τριανταφυλιές,
μες στην καρκιάμ μου αχάλαστες
για εσάς εμ που έχτισα φουλιές.

Να έχω πατρίδα τζι' ουρανό,
χαρά μες στο παράπονο,
να έχω τζιαι μάναν τζι' αδερφό,
στον πόνο να έχω σύντροφο.

2007

Εις μνήμην

Τούντο τραούδι γράφω το
για τζιείνους που χαθήκαν
μνημόσυνο για να γενεί
για τη δικήν τους τη θανή
ύστερα που βρεθήκαν.

.....

Εύπνα, θκειέ Φοίβο, ρε Γιαννή
να δείτε πόσοι χωρκανοί
ήρταν εις το θαφκιο σας
εσάς που σιέριν άδικον
έκλεψε σας το μερτικόν
που ήταν δώρο θεϊκό,
ζωή τζιαι φως τζιαι σπιτικόν,
τον τόπον το δικό σας.

Εύπνα, θκειέ Φοίβο, ρε Γιαννή
να πάμεν ίσια στο Τοχνίν
εις τον Τζυπάρισσό μας,
ν' άψουμεν εις τη χάρην της
τζιερίν εις το λυχνάριν της
να βάλει τ' άγιον το σιέριν της,
να γράψει στο δευτέριν της
τζιείνους που πράξαν το κακόν....

Ευπνάτε να λαμνήσουμε
να πάμε στο χωρκό μας
να κάτσουμε στον καφενέν
εις το νοσσιόν του πεύκου
κοντά, να τρέσει το νερόν
έτσι δροσάτον, καθαρόν
τζιαι γύρου γύρου οι χωριανοί
να 'ρτουν, θκειέ Φοίβο, ρε Γιαννή
στ' αγκάλια σας να πέφτουν.

Να ἴρτει τζι' ο Σωτήρης μας
τζι' ο Κοκῆς ἀκόμα
τζι' ο Πασχαλῆς του Χάιλου
τραουδιστός, γελώντας
γύρου να στήσουμε χορό
σαν μια φοράν τζι' ἕναν τζιαϊρόν
πριν να πικράνει το νερόν
που πίνναμεν μεθκιώντας.

Ευπνάτε, δέτε οι πλάτανοι
που βκάλαν παραπούλια
τζιαϊ γύρου - γύρου στέκονται
τζιαϊ καμαρώνει η πούλια.

Εύπνα, θκειέ Φοίβο, ρε Γιαννή
να δείτε σίλιους πλάτανους
οι ρίζες σας πετάξαν
που στη δική σας τη θανήν
εσιύψασιν τζι' εκλάψαν.

Ποδά σε τούντην ξένη γην
που εν να σας σσιεπάσει
ας εν' το χώμαν αλαβρόν
να βρει η ψυσιή σας νεπαμό,
να τζοιμηθεί να πνάσει.

Απρίλιος 2007

**Για την ημέρα της ενθρόνισης του αδελφού μου
Βασίλειου ως Μητροπολίτη Κωνσταντίας
και Αμμοχώστου**

Σήμερα του Παραλιμιού
οι στράτες εστρωθήκαν
μερσίνια, ροδοπέταλα,
Άγιοι που δκιαβήκαν.

Ο κόσμος ψάλλει ωσαννά,
Βασίλειος Άξιος που περνά,
Καμπάνες, τύμπανα κτυπούν
ως τζιαι μωρά χειροκροτούν.

Ίσια με τα 'ψη του ουρανού
έφτασεν η φωνή σου
τζιαι είπεν ο κόσμος Άξιος,
ούλλ' είμαστεν μαζί σου.

Δως μας που το δικό σου φως
τζι' εμάς να φωτιστούμε
να 'σει τζιαι νόημα η ζωή
η ψεύτιτζιη που ζιούμεν.

Τζι' εγιώ που είμαι φτερόν τ' ατού
τζιαι παίρνει με ο αέρας
πιάννω μελάνιν τζιαι ιστορώ
τα θαύματα της μέρας.

Στον πατέρα μου που πέθανε στις 9 Ιουλίου 1995

Σαν τον ατόν εχόρευκες,
σαν τον ατόν επάτας
μ' άφησες πίσω σου τωρά,
ό,τι καλόν αγάπας.

Επέρασες που τη ζωή
με βάσανα τζιαι κόπους
τζιαι πάσκισης τ' αδύνατα
τζιαι 'καμες μας ανθρώπους.

Ήσουν η πέτρα του γιαλού
που σπά το τζύμμαν πάνω,
ήσουν λιμιώνας μας εσού
τζιαι κάτι παραπάνω.

Τράβα τζιαι λάμνε στο καλόν
τζι' άμα περάσεις το ... γιαλό
στη στράταν αθθυμήθου
πως μόνος σου εμ που 'καμες
που τον τζαιρόν που ξόρτωνες
κλειδίν του παραδείσου.

Συλλογή Δ΄

Στα φτέρη στες ποταμοσιές Β΄

Μια φορά τζι' έναν τζιαιρό.

Ήταν ένας τζι' επολέμα
μια φορά τζι' έναν τζιαιρόν,
ήταν ένας τζι' επολέμα
να νικήσει τον τζιαιρόν
μες στον κόσμο, μες στο ψέμα
ζήταν να 'βρει το νερό.

Το νερόν που τρέσει μόνο
μια φορά στα σίλια γρόνια
τζι' όποιος το 'βρει πιόν μεινήσκει
όπως των βουνών τα γρόνια.

Τζιαι μια νύκτα με φεγγάρι
στην μερκάν των ορομάτων
έναν τζύμμαν έβκαλέν τον
μες στη χώραν των θαμμάτων.

Σαν παράδεισος εν' που 'τουν
τζιείν' το μέρος, τζιείνη χώρα
έναν τόπος που 'ν' πνιμένος
μες στους μούσκους μες στα φκιόρα.

Τρέχουν τα νερά δροσάτα
τζιελαδούν πουλιά πετώντα
τζιαι μιας βρύσης το νερόν της
τρέσει, τρέσει πεθυμώντας.

Πεθυμώντας να βρει αγκάλην
να την σφίξει, να την λιώσει
τζι' έτσι πάνω στη χαράν της
το νερό της να του δώσει.

Ο ατός, ο γιος τ' ανέμου,
άκουσεν την πεθυμιάν της
διψασμένος το νερόν της
έπεσε στην αγκαλιά της.

Έναν σύννεφον εγίνην,
άστραψεν η γη τζι' εχάθην
τζι' είπαν πως τζινούρκον άστρον
πας στον ουρανόν εστάθη.

Ήταν άνοιξη τζιαι Πάσκαν
τζιαι Ανάστασης τζιαιρός
που 'σμιξεν ο γιος τ' ανέμου
με της βρύσης το νερόν.

Ξύπνα, γιε μου, ξύπνα, ατέ μου,
πάμεν να βρούμεν το φως,
ξύπνα, γιέ μου, ξύπνα, ατέ μου,
αναστήθην ο Χριστός.

13 Δεκέμβρη 2006

Το φως τ' αληθινό

Έσσει που τότες που είδα φως
σε τούντον κόσμον που 'ρτα
γυρεύκω να βρω τ' άλλο φως
πέρκιμον φέξει αληθώς
τζι' η μέρα φά' την νύκτα.

Λαλούν το φως τ' αληθινόν
πως το κρατούν οι μύστες μα
μάγκουμου στον τζιαι λουλλουπά
σαν την ψυσιήν που χαρωπά
τζιαι τρέμει μες στη νύχτα.

Θέλει πυρούμενην καρκιάν
για ν' άψει τζιαι να πλώσει
τζι' όϊ μελάνι στα χαρκιά,
κόλλυφα για παρηορκά,
θέλει ψυσιή να μεν γρωστά,
αυκή να ξημερώσει

18 Δεκέμβρη 2006

Η πέτρα τζιαι το τζύμμα

Τζιειαμαί π' αφήνει η θάλασσα
το τζύμμαν της να σβήσει
μια πέτρα στέκει ριζιμιά,
μόνη της μες στην ερημιά,
μα δε λαλεί ν' αφήσει
το τζύμμαν απού πεθυμά
τα σιείλη της τα ρόδινα
να φκει να τα φιλήσει.

Πάει το τζύμμαν τζι' έρκεται,
αφρίζει τζιαι παιδεύκεται
μες στην καρκιάν της να 'μπει
μα τζιείνη γίνεται πουλλίν
τραβά για την ανατολήν
στ' ορίζοντα τα θάμπη.

Λούνεται μέσα στα νερά
της θάλασσας τα αλμυρά
που της ξυπνούν τους πόθους.
Καράβια ονειρεύκεται
ταξίδικια σ' άλλους τόπους
όμως της μοίρας εν' γραφτό
να ζιεί στο τζύμμα, στον αφρό,
στης θάλασσας τους τρόπους.

7 Δεκέμβρη 2006

Έλα λεγνή μου λεμονιά

Κλαίσιν στου φεγγαρκού το φως
του γιασεμιού τα φκιόρα,
κλαίσιν για την ανατολήν
που 'μεινεν ορφανόν πουλλίν
τζιαι χάθην μες στην μπόραν.

Άνου ψυσιή μου αρκόντισσα
τζιαι σφόγγα μου τα μμάθκια
που σ' έκαμα να δκιακονάς,
της καλωσύνης ο φονιάς
που σου 'τασσα παλάθκια.

Έλα λεγνή μου λεμονιά
τζιαι μουσκομυρισμένη
να σου χαρίσω το νερόν
που την καρκιά μου καθαρόν
να πισοφέρεις τον τζιαιρόν
να 'ρτεις πάλι ανθισμένη.

8 Ιανουαρίου 07

Είσαι εκκλησιά βαούμενη

Βασιλιτζιά ψιντρόφυλλη
τζιαι γιασεμί μου άσπρο
αλλού σκορπάς τες μυρωδικίες,
τα κάλλη τζιαι τες ομορκιές,
μα εγιώ μιας μέρας άστρο.

Νέφος θα γίνω τζιαι βροσιή
να 'ρτω να σε ποτίσω
να κλέψω που τα δώρα σου
να μυριστώ τα φκιόρα σου
να σε γλυκοφιλήσω.

Αχ! παπαρούνα κότσινη
τζι' αυκή μου γρουσοκότσινη
ομόρφυνες τον κάμπον,
μα είσ' εκκλησιά βαούμενη,
αρκόντισσα τζι' εχούμενη
τζι' εγιώνι πόθεν να 'μπω.

Νέφος να γίνω τζιαι βροσιή
να 'ρτω να σε ποτίσω
να κλέψω που τα δώρα σου
να μυριστώ τα φκιόρα σου
να σε γλυκοφιλήσω.

19 Δεκέμβρη 2006

Με μ' αρνηθείς

Γλυτζιά που 'ναι τα μμάθκια σου
σαν της καρκιάς τον πόθο,
ζήτα μου τζιαι τον ουρανόν
τζι' εγιώ θα σου τον δώκω

Μόνο να μεμ μου τ' αρνηθείς
τα δκυό γλυτζιά σου σείλη,
να τα φιλήσω τζι' ας καώ
σαν κάφτρα στο καντήλι

Τριανταφυλιά μου κότσινη
με τ' άσπρα σου τα φκίορα,
αν μου ζητήσεις φέρνω σου
τζιαι του Χριστού τα δώρα

Μόνο να μεμ μου τ' αρνηθείς
τα δκυό γλυτζιά σου σείλη,
να τα φιλήσω τζι' ας καώ
σαν κάφτρα στο καντήλι.

Το όρομα

Κάπου σ' αγρονίζω εσένα,
κάπου σ' είδα στ' όρομάμ μου
εσύμπλασές με μιαμ μέραν
τζι' είπες μου πως με καρτεράς
μα εν ήξερες τ' όνομάμ μου

Είπα σου λαλούν για μέναν
ότι είμαι ο κανένας,
άνεμος τζι' αέρας είμαι,
πιάννω τα βουνά, τες ρήμες
τζιαι γυρεύκω μιαν που μοιάζει
έτσι τέλεια σαν εσένα.

Εκοτσιήγισες τζιαι νάκκον,
έμοιαζες αυκής το χρώμαν,
παπαρούνα μου του κάμπου,
που 'ρτες μέσα στ' όρομάμ μου
τζι' όπως ήρτες ετσ' εχάθης
μες στου ύπνου μου το θάμπος.

Αρκόντισσα φτώσιή

Φύε τζιαι πήαιννε αλλού
φτώσεια με με παιδεύκεις,
κανεί σε πιον τον έρωτα
μαζί μου να γυρεύκεις.

Εν εβαρέθης, τζιάνου μου,
τόσον τζιαιρόν μιτά μου
φύε τζιαι πήαιννε αλλού,
πιον φύε που κοντά μου.

Δκιώχνω σε τζιαι δεν ι-ξηκολλάς,
πανάθεμα σε φτώσεια,
τζι' αν πω να φύω μόνος μου
βάλλεις μου εσού αντρόσια.

Ξέρε το, φτώσεια, ξέρε το
πως αν γενεί τζι' εν να 'ρτω
πάλε σε τούτην τη ζωή
μιτά σου εν κάμνω μια στιγμήν,
της ώρας έναν κάρτο.

Φτώσεια, που κάμνεις το πικρό ψουμίν
του κόσμου σαν το μέλι
εσού πολλούς αγάπησες
μα εσέν' ποττέ κανένας.

Είνταμ που εν' η αρκοντιά
εν έμαθα ποττέ μου
να 'χω ριάλια μπόλικα
τζιαι τα λουρκά ξαπόλυτα
να 'ν' ήσυχη η κκελλέ μου

Φτώχεια, αν ήμουν άρκοντας
ήταν να σ' αγοράσω,
ν' άφταιννα φούρνους εκατόν
ψουμί να σε χορτάσω

Μα είμαι τζιαι εγιώνι σαν εσέν',
φτώχεια, φτωχός περίτου
τζιαι παρπατώ μες στην ζωή
στ' άσε τζιαι στο περίπου.

Λαλούν στην άλλην τη ζωήν
εν να 'σαι μανισιή σου,
εμείς θα ζιούμε στη χαρά
τζι' εσού στην κόλασή σου.

Αμμά 'ξερε λυπούμαι σε
έτσι που εν να πάθεις
άλλαξε ώσπου εν' ανωρίς
να μεμ μου κακοπάθεις.

Φτώχεια, εν τζιαι περιπαίζω σε,
εν ρίφκω την τιμή σου
γιατ' είσ' αρκόντισσα φτωσιή
τζι' είμαι τζι' εγιώ παιδί σου.

19 Μάρτη 2007

Να κάθουμαι να σε θωρώ

Να κάθουμαι να σε θωρώ
θάλασσα μου τζιαι μόνο
έτσι που έρκεσαι τζιαι πας
το μέσα μου μεθοκοπάς
τζιαι δικιώχνεις μου τον πόνο.

Που τ' αγαπώ σε θάλασσα
μες στα νερά σου ππέφτω
τζιαι τα γλυτζιά σου τα φιλιά
ατέλειωτα γυρεύκω.

Που εν να πεθάνω πεθυμώ
κοντά σου να με θάψουν
να μου κτυπά το τζύμμα σου,
ν' αγρικώ το κρίμα σου
τζι' οι πέτρες ας με κλάψουν.

22 Απριλίου 2007

Πού ήσουν τζι' ήρτες κλάμωνα

Πού ήσουν τζι' ήρτες κλάμωνα
γεμάτ' ανθούς τζι' αμάραντα,
κόρη μου, τα μαλλιά σου;

Αγάπης λόγια ψεύτικα
ποιός σου είπε, κόρη πέρτικα,
τζι' έκοψεν τα φτερά σου;

Τριαντάφυλλο μυρίστηκα
για ένα φιλί τζι' ορκίστηκα
αν τ' αρνηθώ να σβήσω!

Μα ζούλεψαν τ' αμάραντα
τζι' είπαμ μου ποιος το ταγιαντά
ό,τι αγαπώ ν' αφήσω;

Μεν τους μυρίζεις τους ανθούς
που είναι γεμάτοι αγκάθκια
γιατί τρυπούν σου την καρκιάν
τζι' αφήνουν σου σημάθκια.

Ιούνιος 2008

Άρκο μου τριαντάφυλλο

Άρκομ μου τριαντάφυλλον
π' άνθισες μες στ' αυλάτζιν
έρεσσα δείλις που τζιαιμαί
μα δεν ερώτησα κανέναν
έσιψαν τζι' εμυρίστηκα
τζι' ευτύς παραλοϊστηκα
τζιαι τζιεί που 'μουν δέντρο χαμηλόν
εγίνηκα καβάτζι.

Κάλιο να γίνουμουν νερόν,
τριαντάφυλλό μου δροσερό,
να τρέχω μες στ' αυλάτζι
να δρόσιζα τα φύλλα σου,
να μύριζα τα μύρα σου,
να 'μουν δική σου αγάπη.

Τωρά μιλώ με τα πουλιά
που κάμαν πάνω μου φουλιάν
τζι' ούλλο θωρώ τους κλώνους μου
τζι' ούλλο μετρώ τους γρόνους μου
που σ' έχασα τριανταφυλλιά μου.

Όμορφη ροδκιά π' ανθίζεις

Όμορφη ροδκιά π' ανθίζεις
στην αυλή σου τζιαι νομίζεις
είσαι κόρη βασιλιά,
είσαι κόρη βασιλιά.

Άνθη κάμνεις τζι' ομορφίζεις,
ρόδκια κάμνεις τζιαι στολίζεις
τα γρουσά σου τα μαλλιά,
τα γρουσά σου τα μαλλιά.

Στέκουμαι κρυφά θωρώ σε
αχ!, ροδκιά μου, αγαπώ σε
μα 'σαι κόρη βασιλιά,
μα είσαι κόρη βασιλιά.

Ούλλο σκέρσο τζι' ούλλο νάζι
δώστου εσού, τζι' εγιώ μαράζι
που είσαι κόρη βασιλιά,
που είσαι κόρη βασιλιά.

Να 'ταν ο τζιαιρός ν' αλλάξει
να σε ντύσω στο μεταξύ
Αχ!, αγάπη μου παλιά,
που είσαι κόρη βασιλιά.

Μοναξιά

Είπασιν για τη μοναξιάν πολλοί,
εν' να πω τζι' εγιώνι
άλλους κρατεί τους στη ζωή
τζι' άλλους τους μαραζώνει.

Η μοναξιά εν' ερημιά,
διψάς νερό δεν έσειει
τζι' ας έσειει απ' έξω ποταμό
που μέρα νύκταν τρέσειει.

Η μοναξιά του ποιητή
αγάπη του λοάται
βκαίνει στον κόσμο, στη χαρά
τζιαι τζείνην αθθυμάται.

Η μοναξιά εν' εκκλησιά
για ν' άψεις το τζερί σου
να 'ρτεις κοντά με το Θεό
να πεις την προσευχή σου

Τζι' α 'μ' αγαπάς μια θάλασσα
που δεν μπορείς να ρέξεις
η μοναξιά εν' πέτρα ασήκωτη
πο' 'ν ημπορείς ν' αντέξεις.

Πριν να νυκτώσει

Πριν να νυκτώσει τζιαι χαθεί
το φως της μέρας, φως μου,
έλα να με βρεις που ριώ
τζιαι που το φως σου δώσ' μου.

Δως μου που το δικό σου φως
να το κρατώ σαν φεύκω
στ' αγιάζια τζιαι στα ρέματα
να το' χω ν' αντρειεύκω.

Να μεν νομίσει ο χάροντας
πως είμαι μανιχός μου
τζι' εν έχω αγάπη να ρωτά
για μεν ούτε δικόμ μου

Στα ξένα που εν να περπατώ
δώσ' μου φιλιά σου να κρατώ
να μεν βαρυκαρτίσω
να μεν χαθώ στα ρέματα
στ' αγιάζια, στα πλανέματα,
δώσ' μου φιλιά να ζήσω.

Άστρο μου της ανατολής

Ήρτες το χάραμαν του φου
στ' όραμάμ μου τζι' εστάθης
σαν την οσσιάν, σαν άνεμος περαστικός
μια σταλαμίν τζι' εχάθης.

Μόνο μου χαμογέλασες
τζιαι την καρκιάμ μου γέμωσες
ανθούς τζιαι ροδοστάματα,
άστρομ μου της ανατολής
που 'ρκεσαι τα χαράματα.

Άστρομ μου της ανατολής
πως μ' αγαπάς για δε λαλείς,
πως μ' αγαπάς για δε λαλείς,
άστρομ μου της ανατολής;

Σαν τον ανθόν της λεμονιάς
εγέμωσες μ' αρώματα,
άστρομ μου της ανατολής
που 'ρκεσαι τα ξημερώματα.

Άστρομ μου της ανατολής
πως μ' αγαπάς για δε λαλείς,
πως μ' αγαπάς για δε λαλείς,
άστρομ μου της ανατολής;

Ονειράτα τζιαι γιασεμιά

Αντάν να πιάσει να φυσά
που τη μερκάν τ' Ακάμα
πιάνει με μιάλη πεθυμιά
για μιαν αυλή με γιασεμιά
τζιαι λούννουμαι με στο κλάμα.

Αχ!, ο τζιαιρός δε σταματά
σαν ποταμός τζιυλά τζιαι πα,
ξυπνά τα ονειράτά μας,
ξυπνά τζιαι τζιείν' τα γιασεμιά
που έχουμε στην καρκιάμ μας.

Φύσησε αέρα, φύσησε,
ξύπνα τα ονειρατά μου,
παρ' με μαζί σου για να δω
τζιείνες τες στράτες π' αγαπώ
τζιαι τζιείν' τα γιασεμιά μου.

Πας στο ξωτράβημαν του νου

Πας στο ξωτράβημαν του νου
τζιαι της καρκιάς το κτύπος
πιάννω τες στράτες τζιαι ρωτώ
τζιείνα τα μάδκια σου τα δκυό
μήπως τζιαι τα 'βρω, μήπως.

Γλυτζιά μου μμάθκια,
μμάδκια μου μαύρα
τζι' αχ!, Παναγιά μου,
να τα ξανάβρα.

Εσού σαι τ' άστρον της αυκής
τζι' εγιώ είμ' αποσπερίτης
τζιοιμούμαι εγιώ, ξυπνάς εσού
άλλαξε ποιόν τη στράτα σου
τζι' έλα γιατί μου λείπεις.

Κρίνο μου τζιαι κυκλάμινο

Κρίνο μου τζιαι κυκλάμινο
Που πας κόντρα στον άνεμο
τζιαι στη δική μου αγάπη
π' ανθίζεις μέσα στα βουνά,
στ' απάτητα τζιαι στα κρεμνά
που 'σιει μονοπάτι.

Άστρο μου χλωμό κατέβα
νάκκον χαμηλά
να γλυκάνεις την καρκιά μου
που μελαγχολά.

Άρκον πεζούνιν του βουνού
που δε ακούεις κανενού
τζι' ούλλον πετάς τζιαι φεύκεις
εγίω λαλώ σου σ' αγαπώ
πάρ' με κοντά σου να πετώ,
μα εσού δε μου κοντεύκεις.

Συλλογή Ε΄
Μελτέμια
Γκρίζα και Λευκά

Στις στροφές του ανέμου (Σχεδόν βιογραφικό)

Γεννήθηκα στο πουθενά
σε μια πατρίδα σκλάβα,
σε έναν τόπο όλο βουνά
και με μια κοιλιά που όλο πεινά.

Χωρίς να ξέρω το γιατί
το πώς και το διότι
ζούσα και πέθαινα μαζί
κι έφτασα ως τη νιότη.

Οι δάσκαλοί μου μ' έμαθαν
να γράφω, να διαβάζω
και με τα δύσκολα ποτέ
κάτω να μην τα βάζω.

Είχα μια μάνα στοργική
κι ας μ' έδερνε λιγάκι.
Αδέρφια είχα μπόλικα,
γέμιζε το σοκάκι,
όμως ποτέ δεν είχαμε
στο κρύο ένα σακάκι.

Είχα πατέρα δυνατό,
σαν Ήφαιστος μαχόταν
με τη φωτιά, τα σίδηρα,
με τον καπνό, τη σκόνη,
πολέμαγε τη φτώχεια του
σ' ένα βαρύ αμόνι.

Ύστερα βγήκα στη ζωή
να μάθω να προκόψω
και μόνος μου στον αγώνα της
το νοητό το νήμα εγώ να κόψω

Πήγα σε πρωτομάστορες
και μ' άνοιξαν τα μάτια
και με τα όνειρα έκτιζα
ολημερίς παλάτια.

Προτού να φτάσω στη ζωή,
όμως σε κάποια άκρη
γνώρισα και της μάνας μου
το πικραμένο δάκρυ.

Ας ειν' η πατρίδα ελεύθερη,
η φτώχεια όμως μένει
και η ξενιτειά προκλητικά
στέκει και περιμένει.

Αχ!, ρε κακούργα ξενιτειά
που παίρνεις τα παιδιά μας
μας πήρες δύο αδέρφια μας
και μαύρισε η καρδιά μας.

Κλάψαμε, λυπηθήκαμε,
σκύψαμε το κεφάλι
μα το ψηλώσαμε ξανά
στον ήλιο αγάλι, αγάλι

Αδέρφια ήμασταν εφτά
τα δύο τα πήρε η ξενιτειά,
το τρίτο η Παναγιά,
ήτανε θέλημα Θεού μα και ... πατρός
να λειτουργά τα θεία

Αργά κυλούσε η ζωή
εις το μικρό μου τόπο,
οι άνθρωποι βγάζαν το ψωμί
με ιδρωτα και κόπο.

Είχαν και μερικές χαρές
για να γλυκαίνει ο κόπος,
έναν καφέ σε μια δροσιά
ήτανε πάντα πρώτος.

Κάποτε έγινα κι εγώ
τεχνίτης και στην τσέπη
έβαζα κάποια χρήματα
να ζήσω καθώς πρέπει.

Όχι πως ήμουν ικανός
να χτίσω Παρθενώνα,
αλλά πηγάδι έσκαβα να βρώ
νερό με μια βελόνα.

Η μάνα μου μου έλεγε
το χρήμα να προσέχω,
να μην ξοδεύω άσκοπα,
το νου μου να τον έχω.

Έτσι στο ράβε ξήλωνε
περνούσε ο καιρός
χωρίς να ξέρω πως το αύριο
θα 'ν' φαρμακερό.

Σύννεφα μαύρα και βαριά
σκεπάσαν την καρδιά μας
αλλά και την πατρίδα μας,
χάσαμε τα μυαλά μας.
Άλλοι ζητούσαν μόνοι τους
να ζήσουν στη λιακάδα
και άλλοι με ψωμί κι ελιά
κι ας είναι στην Ελλάδα.

Έτσι η μπόρα ξέσπασε,
μας πήρε το ποτάμι
κι άνοιξε στον καθένα μας
πληγή που δε θα γειάνει.

Τούρκοι διαβήκαν, χαλασμός, φωτιά,
του ηφαιστείου λάβα
και η μισή πατρίδα μας
έγινε πάλι σκλάβα.

Τώρα παλεύει ο Διγενής
το Χάρο μες στ' αλώνια,
η Ρωμιοσύνη δε θα χαθεί,
θα ζει για πάντα κι αιώνια.

Αν και φτωχή η πατρίδα μας,
σκλάβα και πονεμένη,
της ελπίδας η φωτιά
ειν' πάντα αναμμένη.

Τώρα τραβήξαμε γι' αλλού
μα της καρδιάς και του μυαλού
ο πόθος πάντα μένει
σ' αυτά που πίσω αφήσαμε
το γυρισμό προσμένει.

Πορεύθηκα μες στη ζωή
με μόνη μου ελπίδα
ότι θα ξαναγύριζα
σ' ελεύθερη πατρίδα.

Μετρώ τις μέρες που περνούν
τους μήνες και τα χρόνια,
μα άνοιξη δεν έρχεται
ούτε τα χελιδόνια.

Τους φίλους μου τους έχασα,
σκόρπισαν στους ανέμους
βλέπω μονάχα γύρω μου
ανθρώπους πονεμένους.

Όποιος αφήνει μια ζωή
πίσω του ρημαγμένη
πού να βρει το κουράγιο πια
να ψάξει μέσα στα γραφτά
να δει τι τον προσμένει.

Αφήνεται στον άνεμο
απ' όπου κι αν φυσάει
ίσως τον βγάλει σ' άνοιξη
κι απάνεμο λιμάνι
κοντά του για ν' αράξει.

Μα η ζωή δε σταματά
πρέπει να συνεχίσει
να σπρώξουμε τον κύκλο της
και πάλι να γυρίσει.

Μες στου ανέμου τις στροφές
και μέσα στις καταστροφές
πιαστήκαμε από κάπου
σ' ένα αφημένο σκάφανδρο
με μια γοργόνα που έψαχνε
να βρει το Μεγαλέξανδρο
στη δίνη των κυμάτων.

Βγήκαμε και στεριώσαμε
σε μια στεριά του νότου,
εκεί χτίσαμε το παλάτι μας,
το φτωχικό σπιτάκι μας.

Κλάψαμε και γελάσαμε,
όνειρα κάναμε μαζί και απογόνους,
πουλιά κι αυτά που ψάχνουνε
τις ρίζες, τους προγόνους.

Χέρι με χέρι τώρα πια
κοντεύουμε στα γηρατειά,
μα της ελπίδας η φωτιά (του γυρισμού)
ποτέ δεν έχει σβήσει.

Μια σπίθα κάπου κρύβεται,
αέρας να φυσήσει
να σου π' ανάβει μονομιás
και ξανακαίγεται ο ντουνιάς
σ' ανατολή και δύση.

Το ταξίδι...

Μιαν ημέρα του Δεκέμβρη είδα φως στη σκοτεινιά
κι ήρθε η μοίρα μου να με βρει να μου δέσει τα πανιά
για να βγω να ταξιδέψω μες στα άγνωστα νερά και
τους ανέμους να αντέξω μέχρι να 'βρω τη χαρά.
Μα ο καιρός παραμονεύει και η θάλασσα η βαθιά
με τραβούν στην αγκαλιά τους και με παν στην καταχνιά.
Δίχως φως, δίχως λυχνάρι ψάχνω μες στα σκοτεινά
κι ένας φόβος με τυλίγει μη χαθώ παντοτινά.
Μια φωνή μες στην ομίχλη με φωνάζει λυπημένα,
είν' της μάνας μου το κλάμα που με ψάχνει απελπισμένα.
Την ακούει ο Φωτοδότης που κρατά τον κόσμο μόνος
και μου ρίχνει φως να βλέπω πού είναι ο δικός μου δρόμος.
Παίρνω δύναμη απ' το φως του και ανοίγω τα φτερά
και πετώ στον ουρανό του ψάχνοντας για τη χαρά,
μα με βλέπουν οι διάβολοι και μου ρίχνουν σαΐτιές
με φαρμακωμένα βέλη και πέφτω μες στις ρεματιές.
Σχίζομαι, ματώνω, κλαίω μα έχω μέσα μου γινάτι
και στον εαυτό μου λέω κάπου υπάρχει μονοπάτι.
Βλέπω φως μέσα στη νύκτα, παίρνω θάρρος, προχωρώ
μα όσο πάει και ξεμακραίνει, να το φτάσω δεν μπορώ.
Όσο πάει και ξεμακραίνει, μοιάζει αστέρι μακρινό,
τώρα τάχα τι, μου μένει τ' όνειρο τ' αλαργινό.
Ξαποσταίνω σαν σε μάχη, να 'μουν και πολέμου χαλασμός
ψάχνω πάλι στη ζωή μου δρόμο για το γυρισμό,
με τη βάρκα μου να τρέμει στων κυμάτων τη φοβέρα,
στην Ιθάκη μου ελπίζω να γυρίσω κάποια μέρα.
Κάποια μέρα που ο ήλιος θα τραβά κατά τη δύση
σε ένα ήρεμο ακρογιάλι η βαρκούλα αγάλι – αγάλι
μ' ό,τι έχασα και πήρα απ' το ταξίδι να μ' αφήσει.

Σ' άγνωστο ταξίδι είναι η ζωή του καθ' ενός μας
κι όσο μακριά μας πάει πιο πολύ του νόστου καίει
μεσ' τα στήθια ο πυρετός.
Κι αν δεν βρούμε αυτό το κάτι που γυρέψαμε απ' τη ζήση,
όλ' αυτά που κουβαλάμε πέτρα και πηλό μετράνε,
μια καλύβα της ψυχής μας ο καθ' ένας να κτίσει.

2005-9-2006

Σε γυρεύω (Δοξολογία)

Σε γυρεύω ...
Μες στον ήλιο, μες στο φώς
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω...
Μες στον κόσμο που γυρνά
Σε γυρεύω
Στην καρδιά μου που πονά
Σε γυρεύω
Στα χλωμά το δειλινά
Σε γυρεύω
Μες στο φώς της αστραπής
Σε γυρεύω
Στη γαλήνη της σιωπής
Σε γυρεύω
Στο τραγούδι της βροχής
Σε γυρεύω
Μες στο γέλιο ενός παιδιού,
Στα λουλούδια του Μαγιού
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω
Στη χαρά της Κυριακής
Σε γυρεύω
Μες στην ζάλη της ρακής
Σε γυρεύω
Στου πολέμου τις φωτιές
Σε γυρεύω
Στων ερώτων τις ματιές
Σε γυρεύω
Στο τραγούδι του βιολού,
Στην απορία ενός παιδιού
Σε γυρεύω

Μες στο φως του φεγγαριού
Μες στην φλόγα ενός κεριού
Σε γυρεύω
Μες στα φύλλα της οξιάς,
Μες στο χάδι μιας ματιάς
Σε γυρεύω
Στων ανθρώπων τη φυγή,
Στων κυμάτων την οργή
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω
Μες στα σχίνα, μες στα δάση
Στην καρδιά που πάει να σπάσει
όταν η ψυχή πεινάσει
Σε γυρεύω
Μες στο σφύριγμα τ' ανέμου
Σε γυρεύω
Σε μια μάνα που φωνάζει, γιέ μου,
Σε γυρεύω
Μες στον πόνο μιας ματιάς,
της σκληρής της ξενιτειάς
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω
Μες στη γλύκα ενός φιλιού,
Μες στην γλύκα του μελιού,
Στο κελάηδημα ενός πουλιού
Σε γυρεύω
Μες στο πέσιμο των φύλλων
Μες στ' αγκάλιασμα δύο φίλων
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω
Μες στο γέλιο, μες στο δάκρυ
μέχρι τ' ουρανού την άκρη
Σε γυρεύω

Στο ξετίναγμα της φύσης
Σε γυρεύω
Στο τριαντάφυλλο π' ανθίζει
με στο κρίνο που μυρίζει
Σε γυρεύω
Μες στον κάμπο π' ανεμίζει,
το σιτάρι που γεμίζει
Σε γυρεύω
Στους καρπούς της μάνα γης,
μες στο κόκκινο το χρώμα της αυγής
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω
Μες στις μάνας μου το κλάμα,
στης πατρίδας μου το δράμα
Σε γυρεύω
Μέσα στη φωτιά που καίει,
μέσα στην καρδιά που κλαίει
Σε γυρεύω
Μες στις νύκτας την σιωπή,
Αχ!, καρδιά μου πειρατή,
Σε γυρεύω.
Σε γυρεύω
Μες στων αστεριών το φως
Περ' απ' τ' ουρανού το κέλυφος
περ' απ' τ' άστρα πάει ο νους
Σε γυρεύω
Πέρα σ' άλλους ουρανούς
σ' άλλους ήλιους φωτεινούς
Σε γυρεύω
Σαν βγαίνει ο ήλιος το πρωί,
να φωτίσει όλη τη γη
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω

Μες στις πέννας το μελάνι
η φτωχή τι να σου κάνει;
Βλέπω τη βροχή απ' το τζάμι,
στον καφέ μου, στο φλιντζάνι
Σε γυρεύω
Μες στο χρώμα το γαλάζιο τ' ουρανού,
στο λαβύρινθο του νου
Σε γυρεύω
Μες στις θάλασσας τα βάθη
τι να κρύβει, ποιός θα μάθει
Σε γυρεύω
Μέσα στα πυκνά τα δάση,
στα ποτάμια, στα νερά
στων ανθρώπων τη χαρά
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω
Μες στα έγκατα της γης,
Μες στον ήχο μιας κραυγής
Σε γυρεύω
Μες στον ήλιο το πρωί,
Μες στο φως, μες στη ροή
στων νερών την πλαταγή,
μέσα στα νερά τα κρύα
μες στο τώρα, μες στο χθές
Μες στου νου την απορία,
στην βαθιά την ιστορία
Σε γυρεύω
Είσαι παντού και πουθενά
Σε γυρεύω.

2006

Δοξάζω Σε, Κύριε.

Δοξάζω Σε, Κύριε,
με φωνή και ψυχή
μιας χαμένης ελπίδας.
Δοξάζω Σε, Κύριε,
με φωνή και ψυχή
μιας χαμένης πατρίδας.

Μα πονάω και κλαίω για τ' άδικο
που οι εχθροί μου χορεύοντας γύρω
σε τείχη με κλείνουν σαν κατάδικο.

Δοξάζω Σε, Κύριε,
που υψώνεις τον ήλιο
στ' ουρανού το στερέωμα,
μα πονάω και κλαίω γιατί
μιας πατρίδας, μιας αγάπης τον έρωτα
μου στερούν το δικαίωμα.

Δοξάζω Σε, Κύριε,
μα η μισή μου καρδιά
παραδέρνει στα κύματα
κι η άλλη μισή σταυρωμένη
στο χάος του κόσμου προσμένει
τα δικά σου μηνύματα.

Δοξάζω Σε, Κύριε,
για το μέλι, το στάρι,
το ψωμί, το νερό,
το κρασί και τον έρωτα.

Μα αυτά που ζητώ
και αυτά που ποθώ,
τα μικρά, τα μεγάλα,
τα κρυφά μυστικά
μου κρατάς αφανέρωτα.

Δοξάζω Σε, Κύριε,
της σελήνης το φως
που μας δίνεις,
της νύκτας τ' αμέτρητ' αστέρια,
που μας δίνεις την άνοιξη,
τα πουλιά, τα νερά, τα λουλούδια,
τα ζεστά καλοκαίρια.
Μα για δεσ πώς γεμίζει
ο κόσμος, η γη,
η ψυχή, η καρδιά μου
με νεκρά περιστέρια.

Δοξάζω Σε, Κύριε,
μα ο κόσμος βυθά κι η ελπίδα
σαν λουλούδι μαραίνεται.
Δοξάζω Σε, Κύριε,
μα στη δική μου πατρίδα το δίκιο
σε σταυρό περιφέρεται.

Δοξάζω Σε, Κύριε,
σε ζητώ, σε γυρεύω
στης καρδιάς μου τους κτύπους
που στ' άγιο σου κρασί ημερεύω

Μα σ' αυτό τον κόσμο που ζω
πες μου, αλήθεια, μπορείς.
Τι γυρεύω;
Τι ζητώ σ' έναν κόσμο
όπου βασίλεψε τ' άδικο,
σ' έναν κόσμο που οι εχθροί μου χορεύοντας
γύρω σε τείχη με κλείνουν κατάδικο.

Δοξάζω σε, Κύριε,
Σε ζητώ, μα μου λείπεις.
Έρχου, Κύριε, ως καλός Σαμαρείτης.
Έρχου, Κύριε,
μη παρίδεις ημών
ικεσίες ατέρμονες
μα σήκωσέ με ψηλά,
πιο ψηλά, πιο ψηλά
να νικήσω τους δαίμονες.

Δοξάζω Σε, Κύριε,
και ζητώ την εικόνα σου.
Δοξάζω Σε, Κύριε,
μια ακτίδα ζητώ απ' το χρώμα σου
για να βάψω τον κόσμο
μ' ένα φως επουράνιο,
μύρια βέλη να ρίξω όλο φως
μ' ένα τόξο ουράνιο.

2007 – Οκτώβρης 2008

Μπόρα ξαφνική

Στήσαμε μπαϊράκι στις κορφές
των άσπρων σύννεφων
με μια σημαία που φάνταζε ανεξιτηλη
και ζήλεσαν οι γερανοί και τα πετροχελίδονα
τα χρώματα που ντύσαμε τα περιστέρια.

Τρία σπυριά σιτάρι γέμισαν
ένα λιβάδι στάχια
μα πριν να 'ρθει του θερισμού το πρόσταγμα
έστησαν χορό τα περδικόπουλα
και οι σταχομαζώχτρες πέρδικες
και δεν αφήσανε τα στάχια να μεστώσουν.

Ύστερα πιάνει μια βροχή
και τα ποτάμια χύθηκαν στο πέλαγο.
Ξεριζωμένο δέντρο ο Απρίλης μας
με τα ματωμένα τριαντάφυλλα στο στήθος του
μοιρολογά που χάθηκε μια παπαρούνα κόκκινη.

Τα κόκκινα τριαντάφυλλα

Απ' τη φαρέτρα σου έριξες τρεις σαϊτιές στα κρίνα
μα εκείνα αντί να μαρανθούν άνθισαν και μυρίσαν.
Πήρες μ' αυτά και στόλισες του πόθου σου βιτρίνα,
να τα θωρείς να χαίρεσαι εσένα π' αγαπήσαν.

Μες στην ψυχή σου μάζεψες και σφράγισες τα μύρα
κι ο κόσμος μέσα σου έγινε ένας τρελός ρυθμός που
μοιάζει με αέρα ξαφνικό, με θάλασσας πλημμύρα,
που σκάει στα βράχια σαν τρελή και γίνεται αφρός.

Ένα πουλί φτερούγισε ξυπνώντας τη γαλήνη
που κρυβόταν στο λήθαργο, στην αγκαλιά της μοίρας
κι έφεξε ξάφνου ο ουρανός κι από την σκοτοδίνη
ξεχύθηκε ήλιος λαμπερός με χρώματα πορφύρας.

Ω! της αυγής τα χρώματα πως παίζουν στα χαλίκια
της θάλασσας που ξέστρωσε τα γαλανά της πέπλα
για να σκεπάσει δυο πουλιά που παίζουνε στα φύκια
μην τα 'βρει η μέρα η δύστροπη και τα γελάσει η ψεύτρα.

Τρέμουν τα κλώνια της ιτιάς στις ποταμιάς την άκρη,
θαρρείς πως θα λυγίσουνε, θα πέσουν στο νερό
χωρίς φωτιά να καίγεσαι, θαρρείς θα γίνεις στάκτη
πως τα 'φερε έτσι η ζωή σε τούτο τον καιρό.

Χορδή της λύρας που έπαιξες τραγούδια που μαγέψαν,
τα κόκκινα τριαντάφυλλα π' ανθίσαν μες στο χιόνι,
πολλά τα λόγια που έταξες μα πόσο λίγο αντέξαν
στου ανέμου τα γυρίσματα ένα όνειρο τελειώνει.

Μα κράτησε στη θύμηση που όλο και δυναμώνει
εκείνο το φτερούγισμα που βγαίνει απ' τη βαθιά
σιωπή που κρύβει μυστικά και δεν τα φανερώνει
μη και τ' αρπάξει ο άνεμος και τα πάει στην καταχνιά.

13.12.2005

Η θάλασσα

Η θάλασσα, η θάλασσα
δε λείπει να γαληνέψει
πια, μέσα της ακοίμητη
φουρτούνα την ταραίζει,
βγαίνει κτυπιέται στη στεριά
κι ό,τι έχει μες στα σπλάχνα της
στην άμμο τα ξεβράζει.
Φύκια, κοχύλια κι ό,τι βάλει ο νούς,
σκόρπια χαλίκια του γυαλού.
Εμένα θέλεις, θάλασσα, το ξέρω,
με ψάχνεις, με ζητάς παντού.
Σαν τύμπανα μαντατοφόρα
το λένε τ' άγρια κύματα
που σκάν' στα βράχια αφήνοντας
στο πέραςμα συντρίμια.
Έλα, λοιπόν, γυμνός σε καρτερώ
στην ενδοχώρα.
Η θάλασσα, η θάλασσα
κυνηγημένο αγρίμι του δρυμώνα
να βρεις ζητάς στην ερημιά
μοναχική κρυψώνα
μα η θάλασσα είναι μέσα μας,
φωνάζει παιχνιδίζοντας
στο κύμα μια γοργόνα.

16.10.2005

Άνοιξη

Άνοιξη, γέλιο του μυαλού
και της καρδιάς δοξάρι,
με τ' ακροδάκτυλα πατάς χορδές,
ξαναγενιέται όποιος τη χάρη έχει
να δει το βήμα σου τ' ανάλαφρο
καθώς περνάς κι ακόμα, αν
με ένα χαμόγελο γλυκό
του ρίξεις ένα βλέμμα που ποθεί
μαζί του να το πάρει
στην αγκαλιά του αυγερινού
και της αυγής το ρόδισμα.
Του δειλινού γλυκό κρασί,
μεθά η ζωή απ' τ' άνθια σου
και από τις μυρωδιές
που απλώνεις μες στα στήθια
κοριτσιών και νιων παλικαριών
μια μυστική φωνή να σε καλεί.
Κόκκινο ρόδο,
κόκκινο ρόδο ανατολή,
στάσου και μείνε,
στάσου και μείνε ώσπου να 'ρθει
το πέταγμα του γλάρου του λευκού
που φεύγει, με το κύμα χάνεται
και πια δεν έρχεται ξανά.

Θλιμμένος άγγελος

Δεν θα πέσω, θα κρατηθώ,
θα μείνω άγγελος θλιμμένος να γυρνά
στον ουρανού τη σφαίρα τη γαλάζια
κι ίσως να μάθω το γιατί
πάνε οι ψυχές που αγαπούν
στη φυλακή
για χάνονται στον άνεμο,
στα παγωμένα αγιάζια.

Θα μείνω αιώνιος εραστής
της κάθε αυγής
που με γεμίζει με όνειρα
και θα σηκώνομαι ξανά
κάθε που η ψυχή μου που πονά
θα πέφτει στα λασπόνερα.

Κι όταν κτυπάει ανάστασης καμπάνα
εγώ θα μένω
με τις φτερούγες μου ανοικτές
να τριγυρνά μες στις νυκτιές
το γυρισμό μιας άνοιξης
που εχάθη να προσμένω.

Τα μυστικά των αγγέλων

Πέλαγο βαθύ και κύματα
που δέρνουνε τα βράχια
ο πόθος μου.

Ένας άνεμος μακρινός ζεστός
μου πνίγει την ανάσα
τυλίγοντάς με
σαν ένα ουράνιο δίκτυ.

Άνθη του κάμπου, αγριολούλουδα
μαζεύω για το κάποτε που θα 'ρθει.
Αυτή η παπαρούνα πολύ μ' αρέσει
και η θλιμμένη ανεμώνη για δεσ
σκορπίζει τη χαρά
για την άνοιξη που 'ρχεται.

Στάσου, χελιδόνι, μόλις που σε γνώρισα
και γέλασε η ψυχή μου
που στέγνωσε στην προσμονή της ελπίδας
που χάθηκε στο διάβα
για τον επιούσιο.

Θέλω να βουτήξω στα νερά
των πινάκων σου
να πάρω το χρώμα
που ξέρεις να δίνεις στα έργα σου.
Δόξα εν υψίστοις Θεώ
οι άγγελοι ψάλλουν.

Έρχεσαι, φεύγεις, δε σε κρατώ,
διστάζω ν' αγγίξω το σώμα σου,
χλωμά όνειρα που σβήνουν το πρωί
οι ελπίδες μου για την ημέρα
που θα ηχήσουν οι σάλπιγγες τ' ουρανού.

Άγγελε σκληρέ της λησμονιάς
βάλε το σπαθί σου στο θηκάρι
κι άσε τον άνεμο να φυσήξει
πάνω απ' τα κάστρα της ελπίδας.

Αλλιώς μας τα έφερε η ζωή
στο σταυροδρόμι του αιώνα,
κάθισε δίπλα μου γιατί φοβάμαι,
μην κλαις τώρα κοντεύουμε στο ξέφωτο.

Με το μυαλό μου τυλίγω
την οπτασία της άνοιξης,
σφραγίζω τ' αρώματα
σε μιαν πέτρινη στάμνα,
θέλω να σε κρατήσω
δική μου για πάντα.
Σήκω κι αργήσαμε
σαλπάρει την αυγή το καράβι,
ξεχαστήκαμε.

Αθέατος κόσμος

Στον άλλο κόσμο οι ψυχές
παιδεύουν τους αγγέλους
που τις προσέχουν μη χαθούν
στο βάλτο κάποιου έλους.

Φιλιούνται κι ερωτεύονται
στα μυστικά τα μέρη
που ξέρει μόνο ο Θεός
κι άλλος κανείς δεν ξέρει.

Βάζει ο Θεός τους αγγέλους
φύλακες των ατάκτων
μ' αυτοί ξέρουν να κρύβονται
στα μυστικά των βάλτων.

Όμως οι άγγελοι πονούν
για δυο ψυχές που κλαίνε,
για τη χαμένη αγάπη τους
κι αυτοί μαζί τους κλαίνε.

Σήκω ψυχή μου

Σήκω ψυχή μου αντάρτεψε
πολέμα το σκοτάδι
μη κλείνεσαι στις φυλακές
και στις σκιές του Άδη.

Πάρε το χέρι μου και βγες
σ' αυτό το παραθύρι
π' ανοίγει στον αληθινού
κόσμου το πανηγύρι.

Η φυλακή μου είν' ο ουρανός
η πόρτα όλου του κόσμου
που παίρνει φως απ' το Θεό
και το αδειάζει εντός μου.

Σήκω να πάμε δεν ακούς
σε κράζει ο κόσμος έξω,
έλα να πάμε στους θνητούς
κι εγώ θα σε παινέψω.

Εγώ γεννήθηκα Ρωμιά,
του Πλάτωνα δεν είμαι,
είμαι του Μεγαλέξαντρου
και ξαγρυπνώ με μνήμες.

Εδώ που διάλεξες να ζεις
είσαι πεσμένο στάχυ
έλα να πάμε έξω στο φως
ψηλά στην αετοράχη.

Άσε με μέσα στη σιωπή
να ζω μέσα στο φως μου
και πώς να δώσω αντίδωρο
χωρίς το «θάνατό» μου;

Έλα σε κράζουν τα βουνά,
οι θάλασσες, οι κάμποι
έλα να πάμε έξω στο φως,
για δεσ ο ήλιος λάμπει.

Μάζεψα φως ανέσπερο
και το κρατώ κρυμμένο
κι όταν ο κόσμος μου βυθά
τ' ανοίγω κι ανασαίνω.

Έλα, σε λίγο θ' ακουστεί
του τελευταίου πλοίου
καθώς περνά το σφύριγμα
σαν να 'ν' φωνή Κυρίου.

Φύγε κι έλα την άνοιξη
κι αν με βρεις να κοιμάμαι
πάρε τη στάκτη και το φως
πάρε κι εμέ και πάμε.

Πάμε να βρούμε τις φωτιές
που καίν' χωρίς να καίνε,
πάμε να βρούμε τις ψυχές
που κλαίν' για μας που κλαίμε.

20/5/2006

Το φως τ' Αποσπερίτη

Πετώντας μέσα στη φωτιά τα όνειρα τα πλάνα
θα φύγω μόλις η αυγή χαράξει στο φεγγίτη
με μιν καινούρια φορεσιά ντυμένη η ψυχή μου
θα πάω να βρω το Ιλαρό το φως τ' Αποσπερίτη.

Μέσα στο μισοσκόταδο μοναχικός διαβάτης
ψάχνοντας την εικόνα σου σε ξεχασμένους δρόμους
με τα φανάρια να φωτούν ακόμα τα σοκάκια
θα ιδώ στους τοίχους άγραφους και ξεχασμένους νόμους

Θα διαπεράσω τη νοητή γραμμή των οριζόντων
και θα βρεθώ σε ωκεανούς, σε κύμα ανυψωμένο
που θα με βγάλει σε στεριά που ο χρόνος δε μετράει
να πορευθώ το δρόμο μου που πάει στο πεπρωμένο.

Θα διαγράψω κύκλους στα θολά τα μάτια μιας ημέρας
και θα χαθώ στον ουρανό σαν άστρο που διασχίζει
τον αυγουστιάτικο ουρανό μιας νύκτας φωτεινής
χωρίς να μείνει τίποτα εμένα να θυμίζει.

7.12.2005

Απολιθώματα

Κάποιος κτυπά, δεν είμ' εγώ.
Εγώ κοιμάμαι ξαγρυπνώντας
ακούοντας την άπνοια του ανέμου
π' άφησε τα καράβια ακίνητα
κι η θάλασσα απολιθωμένη περιμένει.

Σαν κοιμηθούν οι ζωντανοί
ξυπνούν σκιές στα όνειρά τους.
Έρχονται και ταραάζουν τα νερά
ποτάμια δροσερά και καθαρά
ποιος δρόμος είν' αυτός, πού πάει;

Φεύγεις; Πού πας αφήνοντας σημάδια,
αληθινά τριαντάφυλλα που μοιάζουν
ψεύτικα λόγια, εικόνες και ρολόγια
που πάσαν να μετρούν το χρόνο.
Κλεψύδρα, ποιος σε γύρισε στο κάποτε.

Τα τρόπαια της νίκης

Τα τρόπαια της νίκης οι νικητές,
κάποιος πεθαίνει μες στον κάμπο,
κόκκινες παπαρούνες το αίμα του.
Τα τρόπαια της νίκης οι νικητές,
κοιμήσου εσύ και μη σε νοιάζει.

Μες στα περάσματα του ανέμου
ξαγρυπνούν πυγολαμπίδες στο σκοτάδι
κομμάτια μιας ψυχής που καίγεται.
Τα τρόπαια της νίκης οι νικητές,
κοιμήσου εσύ και μη σε νοιάζει.

Μετράς τους κτύπους της καρδιάς
μα κάποιοι χάθηκαν στον πόλεμο,
τι ζήτησες να βρεις στην αστραπή,
φοβάσαι μήπως το σκοτάδι;
Τα τρόπαια της νίκης οι νικητές,
κοιμήσου εσύ και μη σε νοιάζει.

Κρυμμένα μυστικά

Κρατάς κρυμμένα μυστικά
σαν άστρο ανεξερεύνητο στο σύμπαν.
Υπάρχει, άραγε, ζωή στην Αφροδίτη,
στον Ερμή, στο Δία, στον Τιτάνα,
υπάρχει, άραγε, ζωή στο μέσα μας;
Κτυπάει η καρδιά για κάτι αληθινό
έστω κι αν είναι μακρινό και άπιαστο;
Κτυπάει, μήπως, έστω αθόρυβα
καμπάνας ήχος σαν το φως
που άξαφνα χωρίς να το προσμένεις
έρχεται φέρνοντας μια μαρμαρυγή
που σε ταραίζει;
Ξυπνάς και ξαγρυπνάς τις νύκτες
ταξιδεύοντας στου τοξότη τον αστερισμό,
που άφησες πίσω για να πας
στο βασίλειο της Περσεφόνης.

Αχ! Ελένη

Ελένη, Ελένη, αχ! Ελένη
για σένα γίνονται οι πολέμοι,
για σένα χάνονται οι καρδιές
στου κόσμου τις κατηφοριές.

Για σένα, Ελένη, ναυαγοί
είν' όσοι ονειρεύονται στη γη.
Για σένα, Ελένη τ' όνειρο μου
το 'χασα στον πυρετό μου.

Ελένη, Ελένη, αχ! Ελένη
της καρδιάς μου το μελέμι
δεν θα πάψει να φυσά
να με κόβει στα μισά.

Σαν νιφάδα χιονιού

Σαν νιφάδα χιονιού
λιώνεις μέσα στα χέρια μου,
σαν αέρας δροσιάς
μου δροσίζεις
τα ζεστά μεσημέρια μου.

Στροβιλίζεσαι γύρω χορεύοντας
σαν το φύλλο στον άνεμο,
σου μιλώ και κοκκινίζεις
την καρδιά μου βυθίζεις
σε ζεστή υψικάμινο.

Έλα να πάμε σ' έναν κόσμο του νου,
σε μια γωνιά τ' ουρανού
σ' έν' αστέρι
όπου κανένα δεν ξέρουμε
και κανείς δεν μας ξέρει.

Το φως της αυγής

Τα φώτα της πόλης άναψαν,
οι δρόμοι αδειάζουν σιγά -
σιγά, οι κουρτίνες τραβιούνται,
τραβούν στις φωλιές τους τα πουλιά.

Θα βγούνε της νύκτας οι μύστες
να δώσουν πνοή στις χορδές
κρασί και τσιγάρο να πνίξει
τον πόνο που κρύβουν οι καρδιές.

Μη φεύγεις ζωή μου ακόμα,
ακόμα δεν είδαμε το φως,
ας κλέψουμε απ' την αυγή λίγο χρώμα
να φωτίσει τη νύκτα.

Καθώς φεύγεις μη κλείσεις την πόρτα,
άσε τον ήλιο να μπει το πρωί
και να θέλεις κάποτε πέρνα και ρώτα
αν κρατάει ακόμα το φως της αυγής.

Άστραψε ξάφνου ο ουρανός

Άστραψε ξάφνου ο ουρανός
και σκίρτησεν η φύση,
στης αστραπής το τίναγμα
έστησαν χορό οι ανέμοι
κι απ' της καρδιάς το ράγισμα
γεννήθηκε η πλημμύρα.

Γέμισε ο κάμπος με νερά
και τα ποτάμια ρόδα
και στα βουνά χορεύουνε
των γερακιών οι βρύσες
με το καθάριο τους νερό,
το δροσερό το κρύο,
να πιουν τ' αηδόνια να λαλούν
της άνοιξης το διάβα.

Σκύβεις να πιείς και χάνεσαι,
ξαναγενιέσαι πάλι,
κάνεις το γύρω τ' ουρανού
και 'κει σ' αρπάζουν τ' άστρα.

Ήπια κι εγώ και μέθυσα
και στο μεθύσι απάνω
έπεσα μέσα στα νερά
και πάω στα ξένα πέρα.

Σαν ένα δείπνο μυστικό

Κτύπησες, άνοιξη, την πόρτα την κατάκλειστη
κοντά που ο ήλιος εταξίδευε στη δύση.
Έρριξε τις βαριές τις σιδεριές ο άνεμος,
μπήκες και βγήκες. Μονάχα δυο ροδοπέταλα,
δυο ροδοπέταλα μονάχα έχεις αφήσει.

Στην γκρεμισμένη πόρτα μια ψυχή στέκει κατάπληκτη,
στέκει κατάπληκτη γι' αυτό το φως που έχεις σκορπίσει
και με δυο μάτια που διψούν μαζεύει χρώματα κι ανθούς,
τα βάζει στο ποτήρι της
κρατώντας άγιο φυλακτό σαν ένα δείπνο μυστικό
αυτό το πέρασμα σου που έκανες για το χατίρι της.

Μοναξιά

Της ερήμου τα παιδιά ψάχνουν να βρουν όαση,
λίγο φως, λίγο νερό, λίγη δροσιά στην κόλαση.

Στης ζωής το Γολγοθά είναι οι ψυχές τους μόνες,
δικασμένες να μετρούν μοναξιά με τους αιώνες.

Είχαν κάποτε κι αυτά μια ψυχή να τ' αγαπάει,
μα την έκλεψε η νυκτιά κι έτσι η χαρά τους πάει.

Της ερήμου τα παιδιά είναι δέντρα μοναχά τους
δεν τα νοιάζεται κανείς, έχουν μόνο την σκιά τους.

Έρχονται τα βράδια μόνο κάτι μαύρα νυκτοπούλια,
μα τους κρύβουνε το φως και δε βλέπουνε την πούλια.

Είχαν κάποτε κι αυτά μια ψυχή να τ' αγαπάει,
μα την έκλεψε η νυκτιά κι έτσι η χαρά τους πάει.

Ψεύτικος κόσμος

Στον κόσμο αυτό τον ψεύτικο ζητάς να βρεις χαρά
σε ένα τσιγάρο σέρτικο που φέρνει συμφορά.

Δεν νοιάζεσαι για τη ζωή, νοιάζεσαι για το τίποτα,
πληρώνεις ψεύτικη ηδονή, παίρνεις πλαστά αισθήματα.

Ψάχνοντας τον παράδεισο ανοίγεις λάθος πόρτες
κι όταν χαθείς στην άβυσσο ζητάς ναυαγοσώστες.

Δεν φταις εσύ γι' αυτά, φταίνει αυτοί που ξέχασαν
τι είναι αγάπη κι ανθρωπιά και θάνατο σε κέρασαν.

Να είχες σίδερο πυγμή κι όσο κρατάς ακόμη
να την κτυπήσεις έτσι μια στιγμή κι όλα να γίνουν σκόνη.

Και μέσα απ' τα χαλάσματα μες απ' τον κουρνιαχτό
να βγουν μύρια γελάσματα να ξαναρθεί το φως.

Κόψε την ταχύτητα

Βρέχει και σήμερα
κι ο κόσμος τρέχει πάλι
για πράγματα εφήμερα.
Στην Κίνα, στην Ανατολή
είπαν χαθήκανε πολλοί
άνθρωποι μες στην πλημμύρα.

Κι εσύ κρατάς τις μηχανές
και τρέχεις για το αχανές
να φτάσεις εις το τίποτα
και δεν ακούεις τις φωνές
που σε φωνάζουν ζωντανές
κόψε την ταχύτητα.

Βρέχει και σήμερα.
Γέμισε η ασφαλτος γυαλιά,
αίματα κι αποτσίγαρα.
Το κλάμα πνίγει τη βροχή
και κάποιοι μένουν μοναχοί,
παίρνουν τη ζωή τους οι τροχοί
τ' απομεσήμερα.

Λίγα λουλούδια κι ένα γειά
κι οι μάνες κλαίν' για τα παιδιά
που φεύγουν τόσο γρήγορα.

Σ' έναν κόσμο παράλληλο

Ταξίδεψα μέχρι
τον έκτο παράλληλο
μα δεν βρήκα κανένα
τόπο κατάλληλο.

Άνθρωποι τέρατα
και λόγια ξενέρωτα
να μου λένε πως είναι
όλα υπέροχα.

Πάμε να ζήσουμε
σ' έναν κόσμο παράλληλο
μακριά απ' αυτό
το στραβό και παράλογο.

Στην αθέατη
πλευρά της σελήνης
είπες θα πας,
εκεί και θα μείνεις.

Μακριά απ' αυτή
την κατάσταση
που σώζεται μόνο
με μιαν επανάσταση.

Ανεμώνη στη βροχή. Φυγή

Στο τρένο που ταξίδευε τη νύκτα,
τη νύκτα που δεν είχε τελειωμό
σε βρήκα να ζητάς μια καληνύκτα
μα σκόνταφτες σε άδειο ουρανό.

Σε πέλαγο αλμυρό ζητάς τη δίψα σου
να την γλυκάνεις έστω μια στιγμή,
λίγο τον ήλιο να σηκώσεις
στο μολυβένιο σου ουρανό μια σπιθαμή.

Σε βρήκα μιαν αυγή στο Κάβο Γάτα
ένα κεριά ν' ανάβεις στο Θεό,
μου είπες πως σου τέλειωσε η στράτα
κι ότι θέλεις να φύγεις απ' εδώ.

Σου έδωσα γλυκό νερό και ήπιες
για το ταξίδι της απαντοχής
ν' αντέξεις εις τους χρονοδείκτες
άλλης μιας άδειας εποχής.

Ύστερα πέταξες και χάθης
σαν ξενοπούλι μακριά
να πας να βρεις της ψυχής γαλήνη,
να βρεις στον πόνο γιατριά.

Φεύγοντας πίσω σου άφησες
πατημασιές στην άμμο,
απολιθώματα ψυχής,
δεν ήταν άλλης εποχής
είν' τ' όνομά σου επάνω.

Ποίηση – Ποιητές

Μόνοι και μόνοι τριγυρνάμε
ψάχνοντας να βρούμε ένα φως
μέσα σε λέξεις και σε στίχους,
καινούριους δρόμους αντιστοίχως
αναζητούμε συνεχώς.

Ξάγρυπνοι μέσα στο σκοτάδι
και μόνοι μες στην αγορά
άδειοι οι δρόμοι, μ' ένα πλήθος,
καθένας το δικό του ύφος
που πάν' ν' αγοράσουν τη χαρά.

Με την καρδιά πληρώνουμε
χρυσάφι το μελάνι,
δεν ξέρει αυτή από ψέματα,
κρύβεται απ' τα παινέματα
και κόβει σαν δρεπάνι

23.11.2005

Όνειρα στην άμμο

Τ' αστέρι της αυγής το φωτεινό
το σκέπασαν τα σύννεφα τα γκριζα
και μείναν να κοιτούν τον ουρανό
δύο λυπημένα μάτια που δακρύζαν.

Της θάλασσας το κύμα τ' αλμυρό
έσβησε τα όνειρα που κτίσαμε
στην άμμο κόντρα στον καιρό,
το άπιαστο που φεύγει κυνηγήσαμε.

Τώρα οι βάρβαροι θα 'ρθούν ξανά,
θα κοιμηθούν οι ώρες των κυμάτων,
θα μπούμε πάλι στη γραμμή που ξεκινά
καράβι γοργοτάξιδο να πά' στη γη των ασωμάτων.

Σαν σπασμένο τζάμι

Έπαιξα την τύχη μου στα ζάρια
μα δε μου βγήκε η ζαριά καλή
κι έμεινε το όνειρο να μοιάζει
σαν σπασμένο τζάμι, σαν γυαλί.

Χρόνια με τα κύματα παλεύω
ψάχνοντας να βρω την Ιθάκη
μα σαν την βρίσκω χάνεται
πάλι σ' ένα στενό σοκάκι.

Τώρα ψάχνω για σένα
στην πλημμύρα του κόσμου
μα όλα γύρω μου χάνονται
και τα έξω και τα εντός μου .

Μέσα στις ψυχής τα βάθη
έκρυψα τα μυστικά μου
κι όταν φύγει το καράβι
όλα θα γίνουν δικά μου.

(Οδύσσεια)

Αστέρι της αυγής
κι αποσπερίτη μου
έφυγες κι άδειασε
τώρα το σπίτι μου.

Έρθες σαν άνεμος
σαν ηλιαχτίδα
μα έφυγες γρήγορα
κι ούτε που σε είδα.

Έρθες σαν μέρα αλκυονίδα
ζέστανες λίγο την παγωνιά μου
μα έφυγες πάλι
από κοντά μου.

Το ξέρω θα 'ρθεις
πάλι μια μέρα
μες στην καρδιά μου
ξανά να φέρεις
καινούριο αέρα.

Και η ψυχούλα η μάνα σου
που περιμένει
σαν Πηνελόπη το νυφικό σου
ξηλώνει - υφαίνει.

Λουλούδι απρόσιτο

Στέκεις στην άκρη ενός γκρεμού,
λουλούδι απρόσιτο,
σκορπώντας γύρω σου ευωδιά,
χρώματα χίλια, μυριστικά,
του πόθου αρώματα.

Κι εγώ διαβάτης ταπεινός
περνώ και μαγεύομαι,
στρώνω κρεβάτι μυστικό
και ονειρεύομαι.

Να ήσουν γυναίκα ομορφιά
για μια ζωή θα σε κρατούσα
κι αν είχα πλούτη περισσά
γι' αυτά τα μάτια τα γλυκά,
γι' αυτά τα μάτια σου τα δύο
θα τα παρατούσα.

2008

Πώς να κρατήσω τ' όνειρο

Πώς να κοπάσω μέσα μου
το φύσημα του ανέμου,
πώς να μερέψω του καημού
το καρδιοκτύπι, Θέ μου;

Πώς να νικήσω τον καιρό,
τον ήλιο να μη δύσει;
Πώς να κρατήσω τ' όνειρο
μη φύγει και μ' αφήσει;

Της θάλασσας τα κύματα
ζηλεύω που ημερεύουν
μα της δικής μου της καρδιάς
όλο στεριά γυρεύουν.

2008

Όμορφη που είσαι βρε ζωή

Όμορφη που είσαι, βρε ζωή,
όμορφα που διαβαίνεις
μας φέρνεις απ' το τίποτα
απρόσμενα κι ανύποπτα
και πάλι εκεί μας παίρνεις.

Είσαι, ζωή, μια θάλασσα
κι εμείς καράβια στα νερά σου,
άλλους τους βγάζεις σε στεριά
κι άλλους τους χάνεις στ' αλμυρά,
τα τρίςβαθα νερά σου.

Αχ!, ρε ζωή, τ' αθάνατο
νερό εσύ γιατί δεν ήπιες,
να μη μας φέρνεις το πρωϊ
και σαν του ανέμου την πνοή
να φεύγουμε τις νύκτες.

Κι εκεί που πάνε στ' ουρανού
τη σκάλα οι ψυχές μας
πες μας στ' αλήθεια, ρε ζωή,
θα 'ναι γεμάτες με χαρά
κι αγάπη οι καρδιές μας;

Πάλι το ρολόϊ σου κοιτάς;

Πάλι το ρολόϊ σου κοιτάς;
Αφού δεν έχεις πού να πας
ήσουν στον κόσμο ένα στάχυ,
ξέρουν αυτοί που ζουν μοναχοί.

Μη με ρωτάς γιατί να γράφω στίχους,
άλλοι τους γράφουνε στους τοίχους
εγώ τους γράφω στο χαρτί
για τη ζωή μου τη σκυφτή.

Φέξε στο δρόμο μη χαθούμε,
σ' άλλη ζωή θ' ανταμωθούμε.

Στου διπλανού μου την αυλή
σκούζει, γαυγίζει ένα σκυλί.
Η νύκτα είναι σκοτεινή
αχ!, ρε πατρίδα, μακρινή.

Ε! ε! ε! σεις αδέρφια μου πουλιά
που σας γκρεμίσαν τη φωλιά
στον άνεμο και τη βροχή
κλαίει η καρδιά σας μοναχή.

Τώρα να δεις, ρε κόσμε ψεύτη,
άμα σου σπάσω τον καθρέφτη
γυμνός θα μείνεις βασιλιάς
ψευτιές να δω που θα πουλάς.

Εἰς μνήμην.....

Ἐφυγες κρυφά το δειλί
σαν στην άμμο ένα κοχύλι
που το παίρνει το νερό.

Δεν το νίκησες το κύμα,
δεν κρατήθηκες, τι κρίμα,
πάει χάθηκες στο νερό.

Σ' έφερε πρωί το κύμα
σαν το γλάρο στον αφρό,
μα σε πήρε στο φευγικό του
το χλωμό το δειλινό.

Αχ! ρε θάλασσα, είσαι κλέφτρα,
ρε ζωή, είσαι μια ψεύτρα
μιας νυκτιάς είς' όνειρο.

2007

Δώσε μου λίγο ουρανό

Δώσε μου λίγο ουρανό,
ζωή, για να πετάξω.
Δώσε μου λίγο ουρανό,
τι θέλεις να σου τάξω;

Δώσε μου λίγο ουρανό,
ζωή, για να πετάξω
τον κόσμο τον αληθινό
ψεύτικο να τον βάψω.

Πολύ σ' αγάπησα, ζωή,
μα μου γυρνάς την πλάτη,
δώσε μου λίγο ουρανό,
μη μου κρατάς γινάτι.

Θα σου κεντήσω με όνειρα,
ζωή, το φόρεμά σου.
Δώσε μου λίγο ουρανό
να δω την ομορφιά σου.

Γενάρης 2008

Αγάπες της σιωπής

Καθώς σαλεύει της καρδιάς
το λαβωμένο αγέρι
αλαφιασμένος πετιέται ο λογισμός
σαν άγριο περιστέρι.

Ξεχύνεται στα μυστικά περβόλια
της ψυχής, στα φωτεινά ακρογιάλια
απλώνει τις φτερούγες του
αρπαχτικό πουλί.

Αρμέγει με τα μάτια
της ψυχής του αναθρεμμένα
από το μούστο το γλυκό
ασίγαστης βροχής.

Κόκκινα άσπρα και μαβιά
τριαντάφυλλα και κρίνα
να τα ραντίσει ο φτερωτός
στον ίσκιο μιας ροδιάς.

Το Σάββατο της προσμονής
η ανάσταση ζυγώνει,
στης Κυριακής το ξύπνημα
φουντώνει η αγάπη μας.

Μες στη φωτιά π' αναπηδά
τη διψασμένη φλόγα
που πυρακτώνει ακατάπαυστα
αγάπες της σιωπής.

Του κόσμου μια γιορτή

Φεγγαρολούζεται η νυκτιά
Στης θάλασσας την ομορφιά,
Στο κύμα το φευγάτο.

Χορεύουν νύμφες στα νερά
Κι αυγή δροσάτη να την!
Ανοίγει τα παράθυρα στον ήλιο να διαβεί.

Ευπνούν οι γλάροι ανάλαφρα,
Γλυστρούν στο κύμα επάνω,
Τα νυκτοπούλια χάνονται μες σε κρυφές σπηλιές.

Τ' αγέρι φέρνει απόμακρο
Τον ήχο μιας καμπάνας,
Μια Κυριακή ξημέρωσε,
Του κόσμου μια γιορτή.

Απ' τον κόσμο περνούσα τυχαία

Απ' τον κόσμο περνούσα τυχαία
μ' ένα πλοίο με ποτά και τσιγάρα λαθραία.
Κάποιοι ναύτες με πετάξαν να φτάσω
κολυμπώντας σ' έναν άγονο βράχο.

Μια γοργόνα με παίρνει στην πλάτη της
και με πάει ναυαγό στο παλάτι της.
Όλα γύρω μου μοιάζουν παράξενα, ξένα.
Τα κοιτάζω, τ' αγγίζω και τα' χω χαμένα.

Τι κοιτάς κι απορείς μου φωνάζει μια μάνα
είν' ο κόσμος αυτός, η ζωή και λουζόταν στο κλάμα,
γιατί κλαις και στενάζεις κι όλο εμένα κοιτάζεις;
Αχ!, ρε μάνα, μην κλαις, με τρομάζεις.

Η ανυφάντρα η μάνα μου

Πάνω σε πουλιών φτερούγες ταξιδεύει η βροχή
κι η ανυφάντρα η μάνα μου πατά το πέταλο
στον αργαλειό να υφάνει ουράνια τόξα
και πουλιά, κόκκινες παπαρούνες, κρίνα λευκά
και ρόδα, όλου του κόσμου να συναΐξει
μουσικές, γλυκά για 'σένα τραγούδια,
ένα μπουκέτο μ' ό,τι θες να σου τα στείλει
χάραμα με το παιδί του ήλιου.

Ω! Πόσο πόθησα να δω της μυγδαλιάς
που μοιάζεις τον ανθό,
της ανεμώνης το γλυκό παράπονο που
ανθεί μονάχη μέσα σε μύριες άνοιξης χαρές.

Ήτανε μια φορά ο ήλιος ένα τόπι.
Το αγγίζαν να ζεσταίνονται στη μοναξιά,
στο κρύο οι στρατοκόποι.
Καταμεσής ταξιδευτής ο ήλιος, γη κι ουρανό,
τον φτάσαν δυο πουλιά.
Μικρό πουλί, μικρό πουλί, μην αγκαλιάζεις
τη φωτιά, φωτιά θα γίνεις.
Αχ!, Δε μ' ακούς. Αχ!, Δε μ' ακούς;

Σκόρπισε η στάκτη στο γιαλό,
γλάροι, γλαρόπουλλα μεθούν,
μεθούν, φωνάζουν στο καλό,
το γυρογιάλι το είπαν του τρελλού.

Εν Αθήναις

Της μοναξιάς μου το κενό

Φωνές του κόσμου ολούθε μου,
μελισσολόι που σφύζει,
κι εγώ ζητώ της μοναξιάς μου
το κενό να το χορέψω
σε στείρα βρύση να το πάρω για νερό,
να το κοροϊδέψω
τάχα πως είναι η ζωή μια όαση
κι ότι πως είναι η μοναξιά μια παρανόηση.

Να το μεθύσω, να το ζαλίσω,
γλυκό κρασί μεθυστικό
να το ποτίσω,
της μοναξιάς μου το κενό
να το γεμίσω.

Πέφτει η βροχή κι ο αέρας μου κτυπά
την πόρτα με μανία
κι εγώ ζητώ ένα καράβι
ν' ανοιχτώ στην τρικυμία
να το παλέψω να το νικήσω,
της μοναξιάς μου το κενό να το γεμίσω.

Χαμένη Ατλαντίδα

Αυτός ο αέρας του Σεπτέμβρη
με μαγεύει,
μια χαμένη Ατλαντίδα
στην καρδιά μου ζωντανεύει.

Μα το πέλαγο που κρύβει
τα χρυσά της τα παλάτια
δεν μ' αφήνει ν' ανοιχτώ, να ταξιδέψω
στα γαλάζια της τα μάτια.

Μα ένα δείλι που ο ήλιος θα χρυσίζει
και θ' απλώνει στου πελάγου τα νερά
τη χρυσή του καταιγίδα
θα βουτήξω στα νερά και θα την κλέψω
τη χαμένη μου Ατλαντίδα

Εν Αθήναις

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	6
Τα βήματά μου	8

Συλλογή Α΄

Ελευθερία	16
Πατρίδα.....	17
Μέρες του Ιούλη Α΄	18
Μέρες του Ιούλη Β΄	19
Μέρες του Ιούλη Γ΄	21
Σαν το Χριστό.....	22
Γιατί;	23
Νοσταλγία και προσμονή.....	25
Νοσταλγία Β΄	26
Πίσω απ' το συρματόπλεγμα	27
Θερμοπύλες. (Στον άγνωστο στρατιώτη).....	28
Ποιος θα σε κλάψει την αυγή	29
Η αρπαγή της Αφροδίτης.....	31
Ω εσείς θάνατοι	32
Ποιους ξεγελάτε;	33
Πήρα τους δρόμους τ' ουρανού	34
Ελευθεριά το φως σου δείξε μου	36

Συλλογή Β΄

Αμμόχωστος.....	38
Βρέχει στην Αμμόχωστο.....	39
Για μιαν Ελένη.....	43
Γεννήθηκα σε τόπο ελληνικό	45
Μες στις Μεσόγειος τα νερά	46
Στο Γρηγόρη Αυξεντίου	47
Γυρισμός.....	48

Δεν έχει ο κόσμος πια τρελούς	49
Άνθισες γιασεμί μου	50
Σαν φως του φεγγαριού	52

Συλλογή Γ΄

Στα φτέρη στες ποταμοσιές.....	54
Η Αροδαφνούσα.....	55
Πέρα σε τζιείνα τα βουνά	62
Του τροχού το γύρισμα.....	64
Μέρα μπαίνει μέρα βκαίνει.....	65
Σήμερα ο νους μας παρπατεί	67
Απόστολος Ανδρέας	68
Το παράπονο του πρόσφυγα.....	69
Κάμετε πλάτσα	71
Να ήμουν πουλλίν	73
Εις μνήμην	74
Ενθρόνιση Μητροπολίτη Κωνσταντίας (12 Μαΐου 2007)	76
Εις τον πατέρα μου που πέθανε στις 9 Ιουλίου 1995.....	77

Συλλογή Δ΄

Μια φορά τζι' ένα τζιαιρό.....	79
Το φως τα' αληθινό	81
Η πέτρα τζιαί το τζύμμα	82
Έλα λεγνή μου λεμονιά	83
Είσαι εκκλησιά βαούμενη.....	84
Με μ' αρνηθείς.....	85
Το όρομα.....	86
Αρκόντισσα φτωσιή	87
Να κάθουμαι να σε θωρώ.....	89
Που ήσουν τζι' ήρτες κλάμωντα.....	90
Άρκο μου τριαντάφυλλο	91
Όμορφη ροδικιά π' ανθίζεις.....	92

Μοναξιά.....	93
Πριν να νυκτώσει	94
Άστρον της ανατολής	95
Ονειράτα τζιαι γιασεμιά	96
Πας στο ζωτράβημα του νου	97
Κρίνο μου τζιαι κυκλάμυνο.....	98

Συλλογή Ε΄

Στις στροφές του ανέμου.....	100
Το ταξίδι.....	106
Σε γυρεύω (Δοξολογία).....	108
Δοξάζω σε, Κύριε.....	112
Μπόρα ξαφνική.....	115
Τα κόκκινα τριαντάφυλλα.....	116
Η θάλασσα	117
Άνοιξη	118
Θλιμμένος άγγελος.....	119
Τα μυστικά των αγγέλων.....	120
Αθέατος κόσμος	122
Σήκω ψυχή μου	123
Το φως τ' Αποσπερίτη	125
Απολιθώματα	126
Τα τρόπαια της νίκης	127
Κρυμμένα μυστικά	128
Αχ Ελένη.....	129
Σαν νιφάδα χιονιού	130
Το φως της αυγής	131
Άστραψε ξάφνου ο ουρανός	132
Σαν ένα δείπνο μυστικό.....	133
Μοναξιά.....	134
Ψεύτικος κόσμος.....	135
Κόψε την ταχύτητα	136
Σ' ένα κόσμο παράλληλο	137

Ανεμώνη στη βροχή	138
Ποίηση – ποιητές.....	139
Όνειρα στην άμμο	140
Σαν σπασμένο τζάμι.....	141
(Οδύσσεια)	142
Λουλούδι απρόσιτο	143
Πώς να κρατήσω τ' όνειρο	144
Όμορφη που είσαι βρε ζωή.....	145
Πάλι το ρολόι σου κοιτάς;.....	146
Εις μνήμην	147
Δώσε μου λίγο ουρανό	148
Αγάπες της σιωπής.....	149
Του κόσμου μια γιορτή	150
Απ' τον κόσμο περνούσα τυχαία.....	151
Η ανυφάντρα η μάνα μου.....	152
Της μοναξιάς μου το κενό	153
Χαμένη Ατλαντίδα	154

